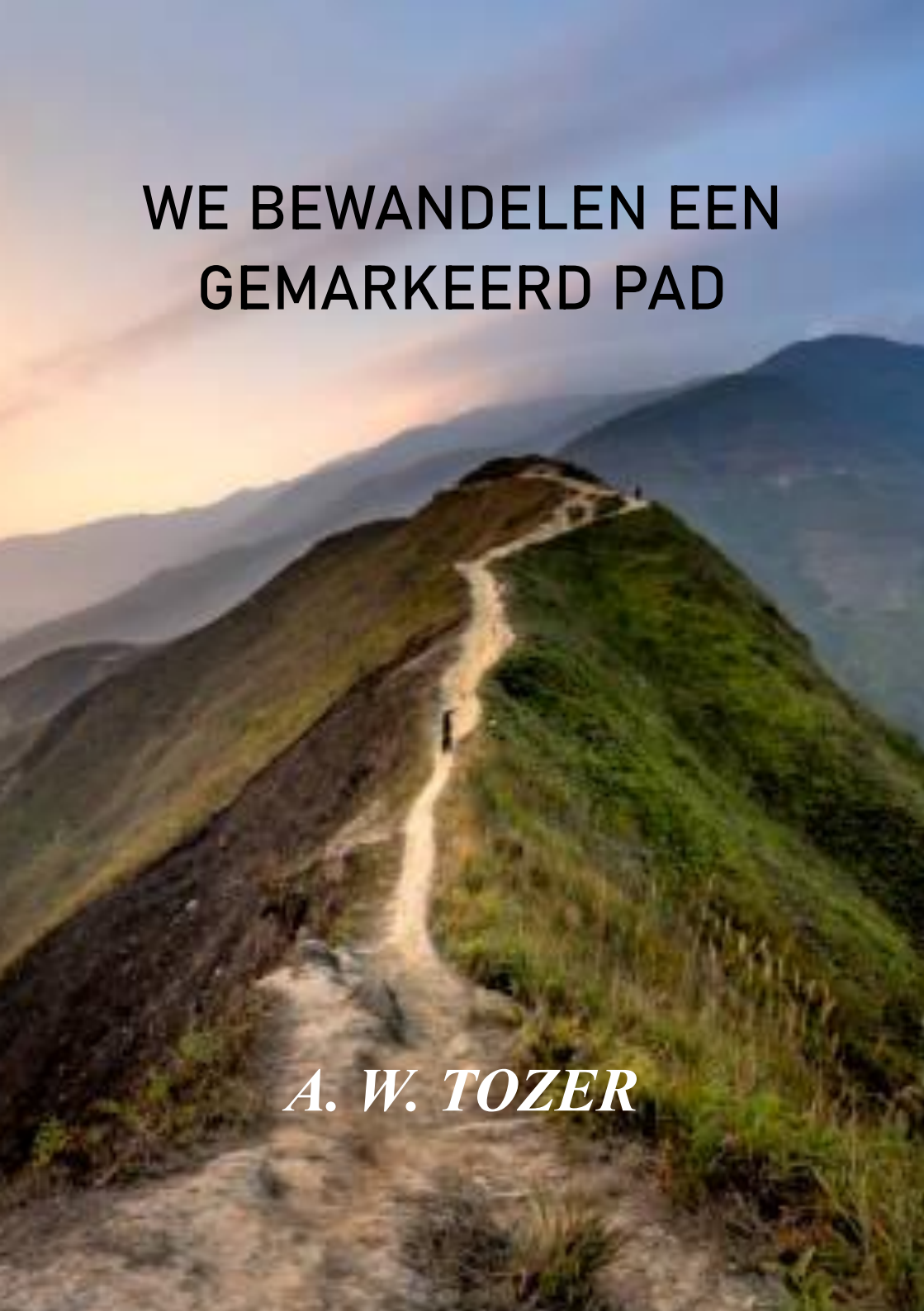

WE BEWANDELEN EEN GEMARKEERD PAD

A. W. TOZER

VOORWOORD

WE WALK A MARKED PATH is het negende deel in de verzameling redactionele artikelen van A W. Tozer. Ze werden geschreven voor *Alliance life,* het officiële tijdschrift van The Christian and Missionary Alliance, gedurende Tozers 14 jaar als redacteur.

In het hoofdartikel dat gekozen is om deze verzameling te leiden, erkent Tozer, net als de hervormer Maarten Luther, het fundamentele menselijke probleem van ongeloof. Alleen de man of vrouw wiens doel de God is die achter het Woord van God verborgen ligt, bezit geloof. De "persoon van het ware geloof" gelooft dat God elk leven ordent ondanks de realiteiten die door de zintuigen en het intellect worden gewaardeerd. Hij of zij bewandelt "een gemarkeerd pad", het pad dat is uitgestippeld door "het geheime schrift van Gods verborgen voorzienigheid".
Het is een scenario waarin ongeluk "buiten de grenzen van het mogelijke" ligt.
De ongelovige roept: "Ik ben een pion in Gods handen!" De gelovige zingt: "Ik ben de geliefde van God!"

Hopelijk vinden lezers van Tozer, nieuw of al bekend met hem, geestelijk voedsel in deze welsprekende distillaties van het geloof van de Reformatie.

HARRY VERPLOEGH WHEATON,
ILLINOIS APRIL 1988

We lopen over een gemarkeerd pad

Voor het kind van God bestaan er geen ongelukken. Hij loopt op een gemarkeerd pad. Het pad dat hij volgt werd voor hem gekozen toen hij nog niet bestond, toen hij nog alleen in de geest van God bestond.
Ongelukken en tegenslagen kunnen hem inderdaad op zijn weg lijken te overkomen; maar deze kwaden zullen slechts schijn zijn, en zullen slechts kwaden lijken omdat hij het geheime schrift van Gods verborgen voorzienigheid niet kan lezen, en daarom het doel dat Hij nastreeft niet kan ontdekken.
Wanneer het ware geloof het hart binnentreedt, verdwijnen toeval en ongeluk voorgoed uit het hart. Zulke dingen hebben geen heerschappij over hen die uit de Geest geboren zijn, want zij zijn kinderen van de nieuwe schepping en staan onder de speciale zorg van de Allerhoogste God.
Terwijl ze hier beneden op pelgrimstocht zijn, kunnen deze kinderen van het eeuwige verbond een pand betalen als eerbetoon aan de natuur: ziekte, ouderdom en dood kunnen over hen komen, en voor onkritische ogen kunnen ze lijken op andere mensen. Hier, net als in alle andere oordelen die over het christendom worden geveld, wordt de wereld volkomen misleid door de schijn, want zij kan niet zien dat deze gelovigen "Met Christus verborgen in God".
De man met het ware geloof kan leven in de volle zekerheid dat zijn stappen door de Heer zijn geordend. Voor hem ligt ongeluk buiten de grenzen van het mogelijke. Hij kan niet uit deze aarde worden weggerukt een uur voor de tijd die God heeft bepaald, en hij kan niet op aarde worden vastgehouden een moment nadat God klaar is met hem hier beneden. Hij is geen doelloze zwerver, zonder richting in tijd en ruimte, maar een heilige van de Heer, en de geliefde voor wie Hij op een vertederende manier zorgt.

Dit alles is geen louter mijmering, geen troostende geloofsbelijdenis geweven als een gewaad om warmte te geven aan de afgestompte harten van eenzame en bange zielen in een donkere en vijandige wereld. Het is eerder de essentie van de waarheid, een rechtvaardige samenvatting van het onderwijs van de Bijbel over deze kwestie, en zou met eerbied en vreugde ontvangen moeten worden samen met al het andere dat in de Schriften van de waarheid wordt onderwezen.

Goedgelovigheid versus geloof

GOEDGELOVIGHEID en VERTROUWEN zijn respectievelijk als giftige en eetbare paddenstoelen; ze lijken genoeg op elkaar om verward te worden, maar ze zijn zo verschillend dat hun effecten precies tegenovergesteld zijn.
De ware gelovige is zelden goedgelovig en de goedgelovige heeft zelden waar geloof. Geloof behoort toe aan de eenvoudigen van hart, goedgelovigheid aan de . En ze zijn universums apart. De eersten eren God door Zijn beloften te geloven, ondanks alle bewijzen; de laatsten zijn kinderen van bijgeloof en eren niemand. onthullen ze ongeordende denkgewoonten en een gebrek aan geestelijke waarneming. Het is verbazingwekkend wat mensen willen geloven als ze zich storten. Ze beschouwen het terecht als een zonde om aan de Bijbel te twijfelen, dus weigeren ze alles af te wijzen wat in samenhang met de Bijbel wordt opgediend, hoe belachelijk en onbijbels het ook mag zijn. Als het verhaal een aureool van verwondering om zich heen heeft, zullen deze kritiekloze vrienden het zonder aarzeling accepteren en het met een stem vol verwondering en met veel plechtig beven en gebogen hoofden herhalen. Vermenigvuldig deze mensen in kerk en we hebben een perfecte voedingsbodem voor allerlei valse leerstellingen en uitwassen van fanatisme.
We moeten een gezonde scepsis cultiveren tegenover alles wat niet door de duidelijke leer van de Bijbel ondersteund kan worden. Geloof is alleen geloof als het de geopenbaarde waarheid van God als doel heeft; daarbuiten kan het net zo schadelijk zijn als ongeloof zelf.
Veel van de verhalen die verteld worden om Gods wegen met de mens te rechtvaardigen, bewijzen in werkelijkheid niets

meer dan de zwakheid van de intellectuele vezel van de spreker. Maar als alle oppervlakkigheden en oudewijvenverhalen verboden zouden worden, zou menig prediker uitgesloten worden van het ambt. Het is echt jammer dat het christelijke publiek gedwongen wordt om naar zoveel onzin te luisteren en niets aan kan doen.

De waarheid is dat het Woord van God *geen* steun van mensen nodig heeft. Het staat op zichzelf, sterk en majestueus als de Matterhorn. Als we de hulp inroepen van kinderverhaaltjes en armzalige illustraties om het waarheidsgehalte ervan te bewijzen, doen we niets anders dan ons verborgen ongeloof blootleggen en onze zwakke goedgelovigheid ventileren.

De Bijbel: Het Boek des Levens

DE BIJBEL IS EEN UNIEK BOEK, wat simpelweg betekent dat geen enkel ander boek zoals dit ooit is geproduceerd. De Bijbel is geen geschiedenisboek, hoewel er veel geschiedenis in staat en alles wat erin staat authentiek is. Het is geen wetenschapsboek, hoewel alle uitspraken over zaken die over het algemeen tot het terrein van de wetenschap behoren accuraat en betrouwbaar zijn. Het is geen boek over biografieën, hoewel de biografische schetsen verreweg de meest inspirerende ter wereld zijn. Het is geen boek over filosofie, hoewel het de som is alles wat diepe en gezonde filosofie is. Het is geen boek over astronomie, hoewel de verwijzingen naar de zon en de sterren tot de meest verheven uitspraken behoren die ooit zijn opgetekend. Het is geen boek over psychologie, hoewel het inzicht in de werking van de menselijke geest de lezer verbaast en zijn ziel blootlegt. Het strikt genomen geen theologisch boek, hoewel het de bron is van alle ware theologie die deze gevallen wereld ooit zal kennen.

Wat is het dan, de Bijbel? Het is het Boek des Levens "De woorden die ik tot u gesproken heb, zijn geest en zij zijn leven". De Bijbel is een boek dat leven geeft. Het gaat niet in de eerste plaats over een afdeling van het menselijk denken omwille van zichzelf. Als de Bijbel verwijst naar de regenboog, dan is dat om Gods verbond van barmhartigheid met de mensheid in herinnering te brengen. Als hij ons het verhaal van Abraham vertelt, dan doet hij dat om ons de plaats van het geloof in onze relatie met God te leren kennen. Als hij naar de maan en de sterren wijst, dan is dat om ons te laten beseffen hoe kwetsbaar we zijn. Als hij ons over de vogels vertelt, is dat om ons te leren zonder angst of twijfel op onze hemelse Vader te vertrouwen. Hij vertelt ons over de hel, niet

om onze verdorven nieuwsgierigheid te bevredigen, maar om onze wegen te leiden, ver weg van haar verschrikkingen. Hij vertelt ons over de hemel zodat we ons erop kunnen voorbereiden om die binnen te gaan. Hij beschrijft de geschiedenis van menselijke tegenspoed zodat we de waarde van goddelijke genade kunnen leren. Het waarschuwt ons om onze voeten af te wenden van de paden die naar het verderf leiden. Het berispt ons zodat we onze fouten kunnen zien en ervan verlost kunnen worden.

Er zouden boekdelen volgeschreven kunnen worden met lof over de Heilige Bijbel zonder ook maar één extra woord te gebruiken. Woodrow Wilson zei ooit dat de Bijbel zo'n belangrijk boek is dat niemand als een geleerd persoon kan worden beschouwd die het niet kent. Sir Walter Scott vroeg, toen hij stervende was, om "het boek". Een bediende vroeg hem welk van zijn duizenden boeken hij bedoelde en de grote man antwoordde: "De Bijbel, natuurlijk. Voor een man die stervende is, kan er geen ander boek zijn." Zelfs de scepticus George Bernard Shaw hield tijdens de laatste jaren van zijn leven een Bijbel bij zich en reisde nooit zonder een exemplaar bij zich te hebben.

We zouden allemaal meerdere Bijbels moeten hebben: een goed ingebonden naslagbijbel voor studie en een grote, ongebonden Bijbel voor devotioneel lezen. Deze op zijn minst. En als we het ons kunnen veroorloven (en dat kunnen we, als we het zonder anders willen doen), zouden we een of twee goede moderne vertalingen moeten hebben. Hun belangrijkste waarde is het stimuleren van de interesse door een verandering van stijl en verschillende nuances in de vertaling toe te staan ten opzichte van de vertrouwde Reina-Valera versie.

Geld dat wordt uitgegeven aan Bijbels is goed besteed. Tijd besteed aan het lezen van de Bijbel is nauwelijks verkeerd besteed. De Bijbel is het ultieme geschenk aan vrienden en

geliefden. Woorden die namens de Bijbel worden gesproken, zijn goede woorden en als ze in goede aarde vallen, kunnen ze "gouden appels op een zilveren schaal" blijken te zijn.

Herfstwinden

DE HERFSTWIND WAAIT WEER.
De herfst brengt een wereld van emoties met zich mee, zo rijk en gevarieerd als de noten van een orgel. De lente is opwindender en vol verwachting, maar de herfst heeft een stille kracht die de lente ontbeert. Geen wonder dat zoveel nadenkende mensen van de herfst houden:

Wanneer het geluid van vallende noten wordt gehoord,
Hoewel de bomen stil zijn, En het water van het beekje
glinstert in het vervagende licht.

Voor de boer geven de eerste tekenen van de herfst hem een warm gevoel van welzijn. Hij vraagt zich niet langer af of de oogst wel goed zal zijn. De hooibergen vol koren, de gele pompoenen die naar elkaar lachen, de hoge hooibergen en de overvolle silo's stellen hem gerust dat Gods zomer goed voor hem is geweest en dat zijn werk is beloond.
Het is ook tegen deze tijd van het jaar dat veel mensen zich vreemd aangetrokken voelen en met een verlangend licht in hun ogen over de velden beginnen te kijken. Want binnenkort begint het jachtseizoen en het geluid van geweren en het geblaf van honden zal zoete muziek door de heuvels en over de weiden klinken. Niet iedereen hoort deze roep vanuit de blauwe nevels en de doornige velden, maar degenen die hem wel horen hebben niemand nodig om hem voor hen te interpreteren. Ze reageren erop zoals de wilde eend reageert op het migratieinstinct. Na de eerste dagen van zelfabsorptie kun je ze zien zoeken naar hun oude jager of zorgvuldig hun favoriete geweer schoonmaken, terwijl de geur van goede olie

zich op veel plaatsen vermengt met de geur van brandende bladeren.
Dat is de herfst voor sommigen, en wie zegt dat het niet goed is? Misschien is het wel een van de weinige onschuldige dingen die er nu nog zijn.
Het is niet te verwachten dat vrouwen zich in deze herfstdagen op dezelfde manier getroffen voelen als mannen, maar ze kunnen zich ook niet helemaal onttrekken aan de charme van de herfst. Op het platteland staat het landschap in vuur en vlam als de eiken en esdoorns hun laatste pracht tonen voordat ze de lange winterslaap ingaan. En vrouwen die opgesloten wonen in de grote steden kunnen ook genieten van iets van het wonder van de natuur, al was het maar door het schouwspel van de bloemen in het park, of door een aanraking van de gouden bladeren voordat ze vallen, op hun weg langs de lanen.
We zijn niet erg geneigd om te moraliseren op basis van natuurlijke objecten, maar wie kan de parallel niet zien tussen Gods grote en prachtige wereld en de kleine stammen van vlees en bloed die haar bewonen? Is het niet duidelijk dat elk mens dezelfde stadia doormaakt als de seizoenen? De lente, de tijd van kindertijd en jeugd, wanneer de hele wereld een grote belofte is, een belofte die latere jaren steevast niet inlossen. De zomer, de periode van volle kracht, wanneer het leven zich vermenigvuldigt en het moeilijk te geloven is dat er ooit een einde aan kan komen. Herfst, met zijn rust na het werk, een zachte terughoudendheid van onze volledige capaciteiten, een zachte voorbereiding op onze langste rust. Winter, wanneer de bladeren zijn gevallen en het laatste teken van leven is verdwenen. Dan blijft alleen het geloof over om ons zekerheid te geven dat we een stralende morgen zullen hebben.
Voor de mens buiten Christus moet de herfst, ondanks zijn vele attracties, zeker een diepe en verborgen angst met zich meedragen. Want het spreekt van het naderende einde, de tijd

waarin gezegd kan worden: "De zomer is voorbij en we zijn niet gered". Het zou inderdaad goed zijn als de herfstwind de verloren ziel zou kunnen preken over de kortheid van het leven en de lange winter die voor ons ligt.
De ware christen zal niet bedroefd zijn over de wind die de komst van de winter aankondigt. Net als de wijze mier heeft hij zich al voorbereid, en terwijl de bulderende storm buiten raast, zal hij gelukkig in Christus slapen terwijl de kring van de hemel zich beweegt in de richting van de voltooiing van alle dingen waarover Mozes en de profeten hebben gesproken.
Gelukkig is hij die weet dat alles goed met hem is en dat hij tot de gezegenden zal behoren op die dag waarop de adem van Jezus, als een lentebriesje, de slapende doden na de lange nacht weer tot leven zal wekken.

Nederigheid wint waar kracht machteloos is

In het koninkrijk van de hemel worden zwakke dingen machtig en blijken machtige dingen vaak nutteloos. God ziet de dingen niet zoals de mens ze ziet, en dingen die onder de mensen als groot worden beschouwd, kunnen door de Allerhoogste God, de maker van hemel en aarde, worden veracht.

De vleselijke waarde die zo gekoesterd werd in Adams koninkrijk kan de directe oorzaak zijn van een voortdurende en vernederende nederlaag onder christenen. God vindt het niet nodig om vleselijke middelen te gebruiken om Zijn geestelijke doelen te bereiken. De stoutmoedige "sterkte van karakter" die mensen helpt om te snellen, om de beste banen te krijgen, om hun tegenstanders te verdoven, kan een echt struikelblok blijken te zijn in de weg van alle inspanningen om vooruit te komen in het leven van de Geest. God geeft moed aan ontmoedigden. En Hij kent de hoogmoedigen van verre.

Van Adam hebben we het instinct geërfd om onze vijanden frontaal tegemoet te treden, om te proberen te winnen door middel van een directe aanval, en pas na vele verbluffende mislukkingen leren we dat dit niet de manier is waarop overwinningen worden behaald in het rijk van het geestelijke. De vleselijke aanpak doet gewoonlijk weinig meer dan de vijand nog meer van ons vervreemden en, erger nog, plaatst ons in een positie waarin God ons niet kan helpen. De vijand weet nooit hoe hij met een nederig mens moet omgaan; hij is zo gewend om met trotse en koppige mensen om te gaan dat een zachtmoedig mens zijn programma verstoort.

En bovendien heeft de waarlijk nederige mens God aan zijn kant staan. En wie kan er winnen van God?

Hoe vreemd het ook mag lijken, we overwinnen onze vijanden vaak pas nadat we volledig verslagen zijn door de Heer zelf.

God verslaat onze vijanden vaak door ons te verslaan. Hij versloeg Ezau door Jakob de avond ervoor te verslaan aan de oever van Jabbok. De overwinning op Ezau vond plaats in zijn broer Jakob. En zo gaat het vaak. Als God voorziet dat we een dodelijke tegenstander moeten ontmoeten. Hij verzekert onze overwinning door ons nederig aan zijn voeten te leggen. Daarna wordt alles gemakkelijk. We hebben onszelf in een positie gebracht waarin God voor ons kan vechten, en in een situatie als deze is de uitkomst al van alle eeuwigheid bepaald.

Een woord aan mannen over vrouwen

Het kan voor sommigen van ons mannen een verootmoedigende ervaring zijn om te zien hoeveel van de blijvende geestelijke moed door vrouwen in de kerken wordt gedragen. Net als in de dagen van Zijn vlees. Christus heeft nog steeds toegewijde vrouwelijke volgelingen die Hem willen volgen en dienen. De mannelijke neiging om deze "uitverkoren dames" laag in aanzien te houden, spreekt niet al te goed over de mannelijke leden van de geestelijke gemeenschap. We kunnen wel wat meer nederigheid gebruiken, en ook een beetje dankbaarheid.

Als gebed (zoals wij echt geloven) een integraal onderdeel is van het algehele goddelijke plan der dingen, en moet worden aangeboden als de wil van God moet worden uitgevoerd, dan zijn de gebeden van de duizenden vrouwen die elke week in onze kerken samenkomen van onschatbare waarde voor het koninkrijk van God. Mogen zij meer kracht hebben en mogen hun aantallen vertienvoudigd worden.

Maar laten we oppassen dat we niet vervallen in de zwakzinnige gewoonte om op de vrouwen van de gemeente te vertrouwen om voor ons te bidden. Als ons werk ons verhindert, zoals meestal het geval is, om overdag gebedsbijeenkomsten te houden, laten we dat dan op de een of andere goedmaken en ervoor zorgen dat we zoveel bidden als we zouden moeten doen.

Gebed is geen taak die aan één of andere groep in de kerk kan worden gegeven. Het is de verantwoordelijkheid van ieder van ons; het is het voorrecht van ieder van ons. Gebed is de adem van de kerk; zonder dat stikken we, en uiteindelijk sterven we, als een levend lichaam zonder levensadem. Gebed kent geen geslacht, want de ziel heeft geen geslacht, en het is de ziel die moet bidden. Vrouwen mogen bidden en hun gebeden zullen

verhoord worden; maar mannen mogen ook bidden en dat zouden ze ook moeten doen als ze de plaats willen innemen die God hen in de kerk gegeven heeft.
Laten we oppassen dat we niet ongemerkt afglijden naar een toestand waarin vrouwen bidden en mannen de kerken leiden. Mannen die niet bidden hebben geen recht om leiding te geven aan kerkzaken. Wij geloven in het leiderschap van mannen binnen de geestelijke gemeenschap van de heiligen, maar dit leiderschap moet worden bereikt door geestelijke waardigheid. Leiderschap vraagt om visie, *en* waar komt visie vandaan behalve uit uren die doorgebracht worden in de aanwezigheid van God in vurig en nederig gebed? Als alles gelijk blijft, zal een vrouw die bidt Gods wil voor de kerk veel beter kennen dan een man die niet bidt.
Wij pleiten hier niet voor het overdragen van kerken aan vrouwen, maar wij pleiten wel voor een erkenning van de juiste vereisten voor leiderschap onder mannen als zij de richting willen blijven bepalen die kerken moeten inslaan. Het is niet genoeg om toevallig man te zijn. Alleen geestelijke mannelijkheid kwalificeert daarvoor.
"Laat ons dan, broeders, uit uw midden zeven mannen van goede reputatie zoeken, vol van de heilige Geest en wijsheid, die wij over dit werk kunnen aanstellen" (Handelingen 6:3). De mannen die als gevolg van deze instructie werden gekozen, werden de eerste diakenen van de kerk. Zo werd de leiding van bepaalde kerkelijke zaken toevertrouwd aan geestelijk gekwalificeerde mannen. Zouden wij onszelf vandaag de dag niet aan dezelfde norm moeten houden?

Er zijn geen onbeduidende christenen

Een van de meest ontmoedigende gedachten die in het menselijk hart kan opkomen, is de nietigheid van de gemiddelde mens. Afgezet tegen de lange reeks van eeuwen en de ontelbare menigten die de aarde bewoond hebben, is niemand van ons meer dan een zandkorrel op de uitgestrekte kust.

Er is wat denkwerk voor nodig om dit in onze denkgeest tot zijn ware proporties te brengen. We kunnen erop rekenen dat het menselijk ego onze individuele waarde accentueert en een valse duurzaamheid geeft aan wat allesbehalve permanent is. In zijn trots kan een man zich zo belangrijk voelen dat hij het moeilijk vindt om te bedenken dat de wereld doorgaat nadat hij van het toneel verdwenen is. Maar we hoeven alleen maar te wachten. De tijd zal hem tot stof doen vergruizen en in de wind doen waaien. Zijn vrienden zullen één voor één uit hun vertrouwde omgeving verdwijnen en niemand zal zich hem nog herinneren. Komende generaties zullen lagen en lagen van vergetelheid over hem uitstorten en hij zal ophouden enige aardse betekenis te hebben. Hij zal ophouden een naam te zijn en slechts een statistiek worden.

Deze overweging, als niets anders, zou ons ertoe moeten brengen om de boodschap van Christus te omarmen. Deze boodschap is zo vol en zo allesomvattend dat het nooit mogelijk is om alles wat het is in één paragraaf, op één pagina of in één boekdeel te beschrijven. Het is inderdaad twijfelachtig of de hele wereld de boeken zou kunnen bevatten als alle wonderen van het evangelie beschreven zouden worden. Maar een van de voordelen van het Kruis is, en niet van de onbeduidende soort, de waardigheid van het individu. Hoe onbeduidend hij voorheen ook was, een naam wordt belangrijk zodra hij een ontmoeting heeft gehad met de Zoon

van God. Wanneer de Heer zijn hand op iemand legt, is die mens niet langer gewoon. Hij wordt onmiddellijk buitengewoon en zijn leven krijgt kosmische betekenis. De engelen in de hemel nemen kennis van hem en worden zijn dienaren (Hebreeën 1:14). Hoewel de mens voorheen slechts één van de anonieme massa's was, slechts een cijfer in het universum, een onzichtbare stofvlek die door de wind door eindeloze verwoestingen werd geblazen, krijgt hij nu een gezicht, een naam en een plaats in het schema van wat betekenisvol is. Christus kent zijn schapen "bij naam". Een jonge predikant stelde zich voor aan de voorganger van een grote stedelijke kerk met de volgende woorden: "Ik ben slechts voorganger van een kleine plattelandskerk ten noorden van hier. "Mijn zoon," antwoordde de wijze predikant, "er zijn geen kleine kerken." En er zijn geen onbekende christenen of onbeduidende kinderen van God. Ieder van hen is belangrijk, ieder van hen is een "teken" dat dag en nacht de aandacht van de Drieenige God op zich vestigt. De gezichtsloze heeft nu een gezicht, de anonieme heeft nu een naam, wanneer Jezus hem uit de menigte kiest en tot zich roept.

Ongetwijfeld bedroeven we de Heer als we onszelf kleiner achten dan we in Gods plan zijn. In onszelf zijn we niets, en de enorme afgrond van vergetelheid waarnaar we op weg waren, was de plaats die ons toebehoorde. We hebben geen aandeel in Gods belang verdiend, geen plaats in Zijn genegenheid: door onze zonden hebben we elke titel die we voor God als Schepper hadden kunnen hebben, verspeeld. Maar het bloed van het eeuwige verbond heeft alles veranderd. Onze titel is nu die van een zoon voor zijn Vader. We hebben recht op toegang tot het huis van de Vader en we kunnen zonder angst aan tafel zitten. In het koninkrijk van God hebben we wel degelijk betekenis.

De tragedie van afval

Aan ieder van ons heeft God een voorschot gegeven naar Zijn welbehagen: aan sommigen meer, aan anderen minder. En omdat God ons niets schuldig is, kan alles wat Hij ons geeft worden toegeschreven aan Zijn onverdiende vrijgevigheid. De man met een grotere voorziening zal niet durven klagen tegen God omdat Hij hem minder heeft gegeven dan zijn buurman heeft ontvangen. Gods gaven zijn geen schulden die Hij ons terugbetaalt, maar vrije gaven die Hij ons schenkt uit Zijn pure barmhartigheid.

Eén ding dat overvloedig in de Schrift wordt onderwezen is dat God ons weliswaar uit vrije wil Zijn gaven geeft, maar dat Hij aan het einde van de weg een strikte verantwoording van ons zal eisen. Ieder mens is persoonlijk verantwoordelijk voor zijn voorziening, of die nu groot of klein is, en zal voor de rechterstoel Christus rekenschap moeten afleggen over het gebruik dat hij ervan heeft gemaakt.

Voorziening' is niets nieuws, maar de bekende relatie van menselijke bezittingen: tijd, talenten, aardse goederen, kansen. Hoewel ze zo gewoon zijn als gras langs de kant van de weg, is hun verspilling een van de meest overweldigende tragedies van het leven.

Ten eerste hebben we *tijd.* Niemand van ons heeft tijd over. De kauw die met zijn vleugels over de wei fladdert, zal waarschijnlijk langer leven dan de oudste van ons. De boom die zijn schaduw werpt over de slaperige koe in de wei heeft misschien ook het overlijden van onze grootvader gezien toen hij nog een jongen was, en zal misschien blijven staan om het overlijden van de kinderen van onze kinderen te aanschouwen. En dat we zo weinig tijd hebben, is voor ons een krachtige reden om het beste te maken van de tijd die we hebben. Maar

Hoeveel uur besteden we aan niets doen of aan doen wat we niet zouden moeten doen? Onze cynische verspilling van kostbare tijd zou een reden kunnen zijn waarom we niet meer krijgen. Wie weet? Jezus zei :
"Raap de stukken op die overblijven, zodat er niets verloren gaat."
Verloren tijd kan niet meer teruggewonnen worden. Zelfs als we sympathiseren met de emotionele inhoud van het oude lied: "Keer terug, oh keer terug, tijd, in je vlucht", is het toch moeilijk om een nuttelozer oproep te bedenken. De tijd keert niet terug. Een oude man wordt niet jong, maar de jonge man wordt oud. Zo is het altijd geweest en zo zal het altijd zijn. De vogel van de tijd gaat voor ons voorbij en verdwijnt: "de bladeren van het leven vallen één voor één en de wijn van het leven gaat er druppelsgewijs uit". We moeten werken terwijl we "vandaag" zeggen.
Dan hebben we de *talenten*. Deze maken deel uit van de totale voorziening die onze hemelse Vader ons heeft gegeven. Of we nu één of vele talenten hebben, we zullen uiteindelijk verantwoording moeten afleggen en de beslissende factor voor ons zal niet zijn hoeveel talenten we hadden, maar wat we ermee deden. Het verhaal van de man die zijn talent in de grond begroef is verontrustende lectuur voor de achteloze christen die nalaat zijn gaven te gebruiken. Sommigen met bescheiden gaven hebben een briljante staat van dienst in geestelijke dienst opgebouwd; anderen met veel grotere gaven hebben de zomer van het leven doorgeprutst zoals de cicade in de fabel, terwijl ze hun gaven ongebruikt lieten naarmate de tijd verstreek. Nogmaals, dit is een tragedie en het feit dat het een alledaags verschijnsel is, maakt het niet minder tragisch.
Geld is een ander gebied. Amerikaanse christenen verdienen zoveel en geven het zo uitbundig uit dat ze het onbewust als vanzelfsprekend zijn gaan beschouwen en vergeten zijn dat ze

streng beoordeeld zullen worden op het gebruik dat ze ervan gemaakt hebben. De Heer staat nog steeds in de schatkist en kijkt naar wat daarin wordt gestopt. Dit is tot een grap gemaakt door humoristen die altijd klaar staan om iets grappigs te vinden in elke verwijzing naar geld. Maar het is veilig om te zeggen dat er weinig gelachen zal worden als de Heer, met Zijn ogen als een rechter, onze rekeningen zal doornemen en een eerlijke controle zal uitvoeren. We kunnen nu net zo goed zelf een kleine controle uitvoeren nu er nog tijd is om onze vergissingen goed te maken.

God heeft ons ook een overvloed aan *kansen* gegeven. Een kans kan gedefinieerd worden als een voorzienige omstandigheid die ons in staat stelt om onze tijd, geld en talenten in te zetten. Van alle gaven is het de meest voorkomende, en het is degene die de andere gaven van waarde maakt voor ons en voor de mensheid. De wijze christen zal uitkijken naar mogelijkheden om goed te doen, om het woord van leven te spreken tot zondaars, om de voorbede te bidden die redding kan brengen.

De vijand van kansen is zelfabsorptie. Juist wanneer God ons een kans geeft om een grote overwinning voor de mensheid te behalen, zijn sommigen van ons te druk met andere dingen om het op te merken. Of we worden ons er pas van bewust als het te laat is. De oude Grieken zeiden dat de gelegenheid slechts een plukje heeft, maar de achterkant is gladgeschoren. Als je de kans niet greep toen hij zich voordeed, zou het tevergeefs zijn om te proberen hem te grijpen als hij al voorbij is.

Het ergste effect van verspilling is misschien wel de gewoonte die het creëert. Tijd, geld of talenten verspillen is onszelf schaden. Het is onszelf in onze kern op de meest ernstige manier beschadigen.

Succes is duur

SUCCES IS KOSTBAAR op elk gebied, maar degene die bereid is de prijs te betalen kan het bereiken.

De concertpianist moet zich tot slaaf maken van zijn instrument. Hij moet er vier uur per dag, vijf dagen per week voor zitten. De wetenschapper leeft voor zijn werk. De filosoof moet zich wijden het denken en de academicus aan zijn boeken. De prijs lijkt misschien onbetaalbaar, maar er zijn mensen die de beloning vinden. De wetten van succes werken ook in het hogere domein van de ziel: geestelijke grootheid heeft zijn prijs. Voortreffelijkheid in de dingen van de Geest vereist een meer volledige toewijding aan deze dingen dan velen van ons bereid zijn te geven. Maar er is geen ontkomen aan deze wet. Als we heilig willen zijn, kennen we de weg; voor ons ligt de wet van heilig leven. De profeten van het Oude Testament, de apostelen van het Nieuwe Testament en bovendien de sublieme leer van Christus zijn er om ons te vertellen hoe we succes kunnen bereiken.

Door een verkeerd begrip van de leer van genade schuwen sommigen het idee dat Gods wetten in het koninkrijk van de hemel werken. Ze zetten een radicale tweedeling op tussen natuurlijke en geestelijke dingen en weigeren een relatie daartussen toe te geven. Om dit te doen moeten ze over het hoofd zien dat de schrijvers van de Bijbel in al hun leerstellingen overvloedig putten uit de bronnen van het gewone leven. Voor hen verkondigde de hele natuur Gods boodschap: van het nederige grassprietje langs de weg tot de zon en de sterren aan de hoge hemel. Koningen en boeren boden illustraties van Gods wegen; de mier en de mus gaven hun bijdrage; de dwaze man verschijnt als een afschuwelijk voorbeeld, en de luiaard die in zijn vervallen huis zit of tussen de rijen van zijn verwelkte koren loopt, diende als een

deprimerend voorbeeld van wat luiheid kan doen met de mens die niet bereid is om het te overwinnen. De landeigenaar die begon te bouwen zonder eerst de kosten te berekenen, de koning die een oorlog begon zonder te weten dat hij die zou winnen, de boer die zijn hand aan de ploeg zette en toen van gedachten veranderde, dit zijn allemaal voorbeelden die ons in de Bijbel gegeven worden, en ze vertellen ons allemaal hetzelfde: dat geloofsleven een stevige kern van intelligentie in zich heeft, dat het succes van het geloofsleven gezond verstand, hard werken en verstandige samenwerking met de wet van oorzaak en gevolg vereist.

De hoeveelheid luiheid die de gemiddelde christen op geestelijk gebied tentoonspreidt, zou een concertpianist ruïneren als hij hetzelfde zou mogen doen op het gebied van muziek. De luiheid die we zien in kerkelijke kringen zou de activiteit van een voetballer in een week wegvagen. Geen wetenschapper zou zijn intrigerende probleem kunnen oplossen als hij er zo weinig belangstelling voor had als christenen in het algemeen hebben voor de kunst van het heilig zijn. De natie waarvan de soldaten zo zacht en ongedisciplineerd waren als de soldaten van de kerk, zou verslagen worden door de eerste vijand die haar aanviel. Triomfen worden niet behaald door mensen die comfortabel in hun luie stoel zitten. Triomf is kostbaar.

Als we geestelijk vooruit willen komen, moeten we ons apart zetten voor de dingen van God en ons daarop concentreren met uitsluiting van de talloze dingen die de wereldling belangrijk vindt. We moeten onze relatie met God opbouwen in eenzaamheid en stilte; we moeten het koninkrijk van God tot ons werkterrein maken en werken als een boer op zijn akker, als een mijnwerker in de aarde.

Afleidingen verdrijven

Als zijn frontale aanval op het kind van God mislukt, wendt Satan zich vaak tot subtielere middelen om zijn kwade doelen te bereiken. Hij neemt zijn toevlucht tot slinkse methoden in zijn poging om de christen af te leiden van zijn door God gegeven taak. En hij bereikt zijn doel vaak door de heilige in een andere bezigheid te betrekken en hem zo af te leiden.
Nehemia, die goede dienaar van God, stond op uit zijn wenen om iets te doen met een visioen dat God op zijn hart had gelegd. In de goddelijke voorzienigheid werd hij al snel overgeplaatst van Shushan naar zijn geliefde stad Jeruzalem, bekleed met gezag en begiftigd met de materialen om de verlaten stad te herbouwen.
Toen Nehemia's doelen en plannen bekend werden gemaakt aan de mannen van Jeruzalem, stonden ze allemaal op met een vastberaden kreet: "Laten we opstaan en bouwen."
De eerste zet van de satan, toen hij van de onderneming hoorde, was om het hele plan belachelijk te maken. Sanballat, Tobia en Geshem lachten Nehemia en zijn metgezellen uit. Niet afgeschrikt antwoordde Nehemia met veel kracht: "De God van den hemel, Hij zal ons voorspoed schenken." En het werk ging door volgens plan. Nadat alle andere middelen hadden gefaald om de wederopbouw te voorkomen, probeerden de samenzweerders een conferentie te houden met Nehemia. De man van God zag hierin een kwaadaardig doel om hem schade toe te brengen en hem van zijn monumentale werk af te houden. Zijn antwoord aan degenen die hem probeerden tegen te houden en te schaden is klassiek en zou heel goed als normatief antwoord op al dit soort initiatieven kunnen worden overgenomen: "Ik doe een groot werk, en ik

kan niet gaan; waarom zou ik het werk willen ophouden en het verlaten, opdat ik naar u toe zou gaan?" (Nehemia 6:3).
De grote taak waartoe God Nehemia had geroepen was zo belangrijk dat alle andere overwegingen opzij moesten worden gezet. Hadden we maar zo'n intens gevoel dat we met de zaken van onze Vader bezig waren dat we elke suggestie van de boze, die ons naar een minder belangrijke onderneming zou leiden, zouden afwijzen! Laten we hem afwijzen met de woorden die teruggaan tot 445 v. Chr. en die niet verbeterd kunnen worden: "Ik doe een groot werk en ik kan niet gaan."
Satans woorden, in zijn poging om ons af te leiden, komen soms uit de meest onverwachte hoeken. Martha wilde Maria van haar plaats halen waar ze aan de voeten van de Meester zat. Soms, als we onvoorzichtig zijn, kan onze beste vriend ons afleiden. Of het kan een zeer legitieme activiteit zijn. De veeleisende eisen van eindeloze activiteit zouden ons te vaak en te snel weghalen bij de voeten van Jezus. Deze afleidingen moeten onmiddellijk verwijderd worden, anders zullen we alleen "de dorheid van activiteit" kennen.
De steeds groter wordende organisaties en ongewone activiteiten van veel van de huidige evangelisatieprogramma's kunnen dienen om ons af te leiden als we niet op onze hoede zijn, en leiden tot een kronkelend pad dat eindigt in een doodlopende straat. We zullen op koers blijven door vast te houden aan de taak van wereld evangelisatie waartoe God ons geroepen heeft door middel van de beproefde en geteste methoden God gezegend heeft, om zo de modder van vruchteloos denominationalisme aan de ene en koortsachtige en steriele activiteit aan de andere kant te vermijden.
In een wereld als de onze moeten we de kunst van het afleiden onder de knie krijgen en houden.

Een christen kan anderen niet de schuld geven

Een leven lang kijken, bijbellezen en bidden heeft tot de conclusie geleid dat het enige dat de vooruitgang van een christen kan belemmeren, de christen zelf is.

Het ware kind van God kan leven en groeien in omstandigheden die totaal ongunstig zijn voor dit leven en deze groei. Externe omstandigheden kunnen van weinig of geen nut zijn voor het geloofsleven van de christen. De hele filosofie van het geestelijke pad vereist dat we dit geloven.

Daarom is het altijd verkeerd om iemand of iets de schuld te geven van ons geestelijke of morele falen. God heeft de dingen zo geordend dat Zijn kinderen net zo succesvol kunnen groeien midden in een woestijn als in de meest vruchtbare grond. Het is noodzakelijk dat dit zo is, aangezien de wereld zelf een akker is waar niets kan groeien tenzij door een wonder. De oude hymne stelt deze retorische vraag: "Is deze wereld een vriend van genade, die me kan helpen op mijn weg naar God? Genade werkt zonder de hulp van de wereld.

Hoe verwrongen iemands leven ook is, er is hoop voor hem als hij alleen maar een juiste houding tegenover God aanneemt en weigert om enig ander element in zijn geestelijk denken toe te laten. *God en zichzelf;* daarin ligt het begin en het einde van persoonlijke religie. Geloof weigert te erkennen dat er een derde partij is of kan zijn in deze heilige relatie.

De houding is van het grootste belang. Laat de ziel een serene houding van geloof en liefde aannemen ten opzichte van God, en vanaf dat moment is de verantwoordelijkheid van God. Er is geen eenzame plaats op aarde waar een christen niet kan leven *en* geestelijke overwinning kan behalen, als God hem daarheen stuurt. Hij neemt zijn eigen omgeving mee, of die wordt bovennatuurlijk voorzien als hij daar aankomt. Omdat hij voor zijn geestelijke gezondheid niet afhankelijk is van

plaatselijke morele normen en huidige religieuze overtuigingen, maakt hij duizend aardse veranderingen mee, zonder erdoor beïnvloed te worden. Hij heeft een eigen voorziening van boven en is in werkelijkheid een kleine wereld in een wereld en een groot wonder voor de rest van de schepping.

Omdat dit zo is, kunnen we gemakkelijk zien waarom we anderen nooit de schuld moeten geven van onze mislukkingen. De gewoonte om goedkope troost te zoeken door ons slechte gedrag de schuld te geven van ongunstige omstandigheden is een zeer schadelijk kwaad en zou geen minuut getolereerd mogen worden. Een heel leven lang geloven dat onze innerlijke zwakheid het gevolg was van een externe situatie, en dan uiteindelijk ontdekken dat het onze eigen was, is te pijnlijk om over na te denken.

Tienduizend vijanden kunnen een christen niet stoppen of zelfs maar afremmen als hij ze tegemoet treedt met een houding van volledig vertrouwen in God. Voor hem worden ze als de atmosfeer die weerstand biedt tegen de opmars van het vliegtuig, maar omdat de ontwerper van het vliegtuig deze weerstand wist te beheersen, helpt deze juist om het vliegtuig op te tillen en in de lucht te houden op zijn lange reis over een hele oceaan. Wat een vijand van het vliegtuig zou zijn geweest, wordt een nuttige dienaar die het vliegtuig helpt tijdens zijn vlucht.

Het belangrijkste om te onthouden is dit: we moeten nooit iemand of iets de schuld geven van onze nederlagen.

Hoe slecht hun bedoelingen ook zijn, ze zijn absoluut niet in staat om ons kwaad te doen totdat we hen de schuld beginnen te geven en hen gebruiken als excuus voor ons ongeloof. Dan worden ze gevaarlijk; maar het is onze schuld, niet die van hen. Als dit een beetje louter theorie lijkt, laten we dan niet vergeten dat de grootste christenen altijd zijn voortgekomen uit

moeilijke tijden en gespannen situaties. De beproevingen werkten in feite hun geestelijke perfectie in de hand doordat ze hen leerden niet op zichzelf te vertrouwen, maar op de Heer die de doden opwekte. Ze leerden dat de vijand zijn opmars niet kon stoppen tenzij ze toegaven aan de dwang van het vlees en begonnen te klagen. En langzaam leerden ze te stoppen met klagen en te beginnen met prijzen. Zo simpel is het... en effectief!

Waarheid brengt ook problemen met zich mee

Waarheid lost sommige moeilijkheden op en creëert andere.
"De waarheid zal u vrijmaken"; dat wil zeggen, vrij van de kwaden, de jukken, de lasten die door de zonde worden opgelegd. Maar juist deze waarheid brengt problemen van een andere soort met zich mee. En het kan niet anders, want we zijn verplicht de waarheid te handhaven in een wereld die aan leugens is gewijd. De menselijke samenleving is in een stille samenzwering tegen de waarheid als het gaat om geestelijke en morele dingen. De ziel die Gods waarheid toegewijd is, is nooit populair bij de menigte. Hij moet boeten voor zijn liefde voor de waarheid. En dit creëert een probleem voor hem.
Wanneer de waarheid zich in een mens nestelt, zal die mens het doelwit zijn van elke vorm van tegenstand, van de terloopse vergiftigde belediging van een voorgewende vriend tot de zorgvuldig voorbereide campagne van een verklaarde vijand. Het probleem dat dit creëert voor de man die voor de waarheid staat, is hoe deze aanvallen te accepteren in een geest van naastenliefde, hoe het hoofd koel en geduldig te houden wanneer al zijn oude natuurlijke reflexen hem aansporen om klap voor klap terug te slaan met elk wapen dat hij tot zijn beschikking heeft.
De man die Christus verlicht met zijn boodschap heeft ogen, en dit lost het oude probleem van blindheid op; maar hij moet zijn nieuwe ogen gebruiken in een wereld van blinden, en dit roept een ander probleem op. Ondergedompeld in zijn blindheid neemt de wereld het hem kwalijk dat hij beweert te kunnen zien, en hij zal er alles aan doen om zijn bewering in diskrediet te brengen. De waarheid van Christus geeft zekerheid en elimineert zo het vroegere probleem van angst en onzekerheid, maar deze zekerheid zal door de door angst

geplaagde massa's worden geïnterpreteerd als fanatisme. En vroeg of laat zal dit misverstand de man van God in de problemen brengen. En zo is het ook met veel andere gezegende voordelen van het evangelie. Zolang we in deze verdraaide wereld blijven, zullen deze voordelen hun eigen problemen oproepen. We kunnen niet aan ontsnappen.
Maar geen enkele ontwikkelde christen zal hierover klagen. Integendeel, hij zal zijn problemen accepteren als kansen om geestelijke deugden te beoefenen. Hij zal ze omzetten in nuttige disciplines voor de zuivering van zijn leven en zich erover verheugen dat hij met zijn Heer mag lijden. Want hoe zwaar de beproevingen van een christen ook mogen zijn, ze kunnen niet altijd duren en de gezegende vruchten die ze voortbrengen zullen blijven bestaan.

Waarom sommige christenen vallen

CHRISTENEN lijden soms onder oppositie en vervolging om redenen die niets met onze vroomheid te maken hebben. We geloven graag dat het ons geloofs is die mensen irriteert, terwijl het in feite onze persoonlijkheid kan zijn.

Het is waar dat de geest van deze wereld tegenover de Geest van God staat; wie uit het vlees geboren is, zal hem vervolgen die uit de Geest geboren is. Maar, dit alles toegegeven hebbende, is het nog steeds waar dat sommige christenen in de problemen komen door hun schuld en niet door hun Christusgelijkvormigheid. We kunnen dit maar beter toegeven en er iets aan doen. Het zal ons geen goed doen als we onze onplezierige en irritante karaktertrekken achter een Schriftvers proberen te verbergen.

Een van de vreemde feiten van het leven is dat grove zonden vaak minder aanstootgevend en altijd aantrekkelijker zijn dan geestelijke. De wereld kan een dronkaard of een veelvraat of een lachende opschepper tolereren, terwijl ze haar woeste woede zal ontketenen tegen de man met een uiterlijk rechtschapen leven die zich schuldig maakt aan die verfijnde zonden die hij niet als zodanig herkent, maar die veel zondiger kunnen zijn dan de zonden van het vlees.

Elke handeling krijgt meer kracht naarmate ze naar binnen gericht is, naar het hart. Daarom zijn de zonden van de geest goddelozer dan die van het lichaam. Dit werd krachtig geïllustreerd door de houding van onze Heer tegenover deze twee klassen van zonden en de twee overeenkomstige klassen van zondaars. Hij was de vriend van de tollenaars en de hoeren en de vijand van de Farizeeën.

Alle zonde is zondig en zal fataal zijn voor de ziel als ze niet vergeven en gereinigd wordt. Maar wat betreft de intensiteit

van ongerechtigheid hebben zonden van de geest een speciale status. En toch zijn het juist de zonden die het meest waarschijnlijk door religieuze mensen worden begaan.
De achteloze zondaar drukt zich openlijk uit en "bevrijdt" zo de morele spanning. De religieuze zondaar doet dit meestal niet. Hij veracht uiterlijke daden van kwaad en duwt zijn zonde in het heiligdom van zijn ziel, waar het in een staat van hoge druk blijft. De beruchte bitterheid van veel religieuze mensen kan op deze manier verklaard worden.
Het kan een verontrustende schok voor ons zijn om te weten waarom mensen een hekel aan ons hebben en waarom ons getuigenis zo heftig wordt afgewezen. Zou het kunnen zijn dat we schuldig zijn aan een diepe zondigheid van karakter die we niet kunnen verbergen? Arrogantie, onbarmhartigheid, minachting voor anderen, de schijn van rechtschapenheid, religieus snobisme, de bereidheid om anderen te bekritiseren, en dit alles zorgvuldig in toom gehouden en verhuld door een vrome glimlach en kunstmatig goed humeur. Dit soort dingen wordt eerder *gevoeld* dan begrepen door degenen die in het dagelijks leven met ons in aanraking komen. Ze weten niet waarom ze ons niet kunnen uitstaan, maar we zijn er zeker van dat onze verheven staat van geloof de reden is! Dit is een gevaarlijke troost. Beter zou een grondig onderzoek van het hart en een langdurig berouw zijn.
Maar laten we er niet van uitgaan dat als we vervolgd worden, dat komt door onze fouten. Het kan om de tegenovergestelde reden zijn. Het kan zijn dat ze ons haten omdat ze eerst Christus hebben gehaat, en als dat zo is, dan zijn we echt gezegend. Wat we in gedachten moeten houden is dat niets vanzelfsprekend is. We kunnen beter zijn dan we denken, maar dat is niet erg waarschijnlijk. Het is beter om nederig te zijn.

Als Christus de last draagt

"Als een last op mij wordt gelegd en iemand anders neemt het onmiddellijk af en legt het op hem," zei Meister Eckhart, "dan maakt het voor mij geen verschil of het één of honderd kilo is. De Schrift lijkt drie soorten lasten te herkennen. Ten eerste de last van liefdevolle hulp die we elkaar moeten geven: "Draagt elkanders lasten en vervult zo de wet van Christus" (Galaten 6:2). De tweede is de last van morele verantwoordelijkheid die niemand op een ander kan afschuiven.
"Want ieder zal zijn eigen last dragen" (Galaten 6:5). Dat is de last die het gevolg is van onze gevallen staat en die bestaat uit zonde, angst, zorgen, frustraties, pijnen, spijt, bittere herinneringen en zelfbeschuldigingen.
De eerste last heeft nooit een ziel gekwetst. De tweede kan zelfs een bron van troost worden als onze harten oprecht zijn. Het is de derde soort last die veroudert, rimpelt en doodt. En er is goede reden waarom we die zouden blijven dragen (of hen, want er zijn er veel van dit soort). "Werp uw last op de Heer, en hij zal u ondersteunen" (Ps. 55:22). Dit is wat de goede Eckhart in gedachten had toen hij suggereerde dat geen enkele last zwaarder zou zijn dan een andere als de Heer hem voor ons draagt.
Onnodige lasten verpletteren mensen en zuigen hun leven helemaal leeg. Psychiatrische inrichtingen stromen vol en psychiaters doen enorme zaken omdat de last van het leven groter wordt dan we kunnen dragen. De beschaving heeft onze lasten niet verlicht, behalve wat het lichaam betreft; de lasten van het hart worden steeds talrijker en de wetenschap heeft geen remedie gevonden. De zijdezachte stem van de arts kan de geest een tijdje kalmeren, maar de ziekte is te diepgeworteld om voor zulke ontoereikende maatregelen te buigen.

De waarheid is dat we langer en beter zouden kunnen leven en veel gelukkiger en nuttiger zouden zijn als we zouden leren om onze lasten op de Heer te werpen. Dan maakt het niet uit hoe zwaar ze zijn, want Hij draagt ze voor ons.

Liefhebben is de wil om, de intentie

Onder de onschuldige slachtoffers van dit steriele en gedegenereerde tijdperk is er geen zo puur en mooi als liefde. Na de term *God* met zijn verschillende vormen is er geen term zo mooi in de hele taal. Maar er kan ondubbelzinnig gezegd worden dat dit prachtige woord zoveel te lijden heeft gehad in het huis van zijn vrienden dat het nu nauwelijks nog te herkennen is. Voor de grote massa van de mensheid heeft liefde haar goddelijke betekenis verloren. De romanschrijver, de toneelschrijver, de psychoanalyticus, de schrijver van populaire liefdesliedjes hebben dit prachtige wezen te lang misbruikt. Uit liefde voor het geld hebben ze haar door de riolen van de menselijke geest gesleurd tot ze voor de wereld niet meer lijkt dan een dikke, slonzige hoer voor wie niemand het minste respect heeft en wiens naam alleen maar een knipoog of een geaffecteerde glimlach vol gêne ontlokt. Nu hij de goddelijke inhoud van het begrip liefde heeft verloren, heeft de moderne mens alleen nog maar wat je zou verwachten: een schaamteloze slet die hij dag en nacht het hof maakt met liedjes die een chimpansee zouden doen blozen.

De beschaafde mens heeft deze tragische ondergang veroorzaakt door liefde uitsluitend met seks te associëren en deze fout vervolgens met alle middelen die hem ter beschikking staan te populariseren. Miljoenen jonge mensen zijn tegenwoordig totaal niet in staat om aan liefde te denken, behalve in termen van het onwaardige vreemdgaan van Hollywood. Kranten doen tegenwoordig verslag van de talloze huwelijken van filmmensen met cijfers: "Het was het derde huwelijk voor haar, het vierde voor hem." En als het niet zo tragisch was voor de ziel, zou het enorm komisch zijn om te lezen over een filmster die door de pers wordt geïnterviewd en het publiek plechtig verzekert dat hij op dat moment niet

getrouwd is "in liefde". Dit is een totaal vernederend gebruik van het woord en spreekt meer over beesten dan over mensen die naar het beeld van God zijn gemaakt.
Voor miljoenen mensen is liefde een emotionele aantrekkingskracht, niets meer dan dat en zo onstabiel en onvoorspelbaar als de bliksem. In plaats daarvan leert de Bijbel dat ware liefde een welwillend principe is en dat het *onder controle van de wil staat.* Als liefde slechts een emotie zou zijn, hoe zou Hij ons dan kunnen opdragen om Hem lief te hebben of om onze naaste lief te hebben? Niemand kan "verliefd worden" op bevel van een ander, als verliefd worden betekent dat je plotseling wordt gegrepen door een vlaag van liefde, in de zin waarin je geschokt kunt worden door een elektrische schok of een hevige hoestbui.
"Liefhebben", zei Meister Eckhart, "is de wil om, de intentie". Met deze definitie is het mogelijk om te gehoorzamen aan het goddelijke gebod om onze naaste lief te hebben. We zijn misschien niet in staat om in duizend jaar een uitbarsting van emotie te voelen voor bepaalde "buren", maar we kunnen voor God gaan staan en plechtig besluiten om van hen te houden, en de liefde zal komen. Door gebed en een toepassing van Gods doordringende kracht kunnen we onze gezichten zo richten dat we het goede van onze naaste willen en niet het kwade, alle dagen van ons leven, en dat is liefde. De emotie kan komen, of er kan geen merkbare verandering zijn in onze gevoelens jegens hem, maar het is de intentie die telt. We willen zijn vrede en voorspoed en we zullen ons beschikbaar stellen om hem op alle manieren te helpen, zelfs tot op het punt dat we ons leven voor hem opofferen.
Liefde is dus een principe van goede wil en ligt grotendeels binnen onze controle. Het wordt hier niet ontkend dat het kan worden aangewakkerd tot een gigantisch vuur. Natuurlijk heeft Gods liefde voor ons een krachtige lading van gevoel in zich,

maar onder dit alles is er een blijvend principe dat onze vrede verlangt. Waarschijnlijk is Gods liefde voor de mensheid nooit zo mooi uitgedrukt als door de engel bij de geboorte van Christus: "Eer aan God in de hoge, en vrede op aarde, welwillendheid jegens de mensen."

Gods kant versus de verkeerde kant

ALTIJD en op alle tijden als er een controverse is tussen God en de mens, heeft God altijd gelijk en de mens altijd ongelijk. "Zo bent U rechtvaardig als U oordeelt, en onberispelijk als U oordeelt" (Psalm 51:4).
De enige manier waarop iemand gelijk kan hebben is door aan Gods kant te staan. Wie zich aan zijn eigen kant vastklampt, heeft voor altijd ongelijk.
De punten waarop Gods weg en de weg van de mens elkaar ontmoeten zijn over het algemeen vier (hoewel er veel meer kunnen zijn), en we zullen onze verschillen met God meestal op een van deze vier gebieden vinden.
Allereerst *onze gedachten.* Goddelijke inspiratie heeft verklaard dat de gedachten van de mens ijdel zijn, en in de profetie van Jesaja legt God Zijn pleidooi zo duidelijk voor ons neer dat het nauwelijks nodig is commentaar te leveren: "Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten, en uw wegen zijn niet mijn wegen, zegt de Heer. Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn mijn wegen hoger dan uw wegen en mijn gedachten hoger dan uw gedachten" (Jesaja 55:8-9).
Ten tweede, onze *morele standaarden.* Er zijn waarschijnlijk net zoveel ideeën over rechtvaardigheid als er mensen op de wereld zijn, en het zou zinloos zijn om te beweren dat de ene beter is dan de andere. De test is niet welke idee de beste is, maar of dat idee overeenkomt met de Schrift. In de Christelijke Schriften verklaart de Heer van de hele aarde Zijn morele wil voor de mensheid, en het getuigt van een diepe wijsheid om die te zoeken en je eraan te conformeren. Anders zijn we overgeleverd aan de genade van onze bedrieglijke harten. Voor alle gelovige mensen is de wil van God gerechtigheid. De

gelovige ziel zal er niet over debatteren. Hij zal het accepteren en de controverse beëindigen.
Het derde punt van mogelijke controverse is de *manier waarop we leven.* Dit omvat de totaliteit van ons leven op aarde zoals bepaald door onze morele basisideeën. Onze manier van leven is eenvoudigweg onze morele code in zijn dagelijkse stroom.
De vierde is *onze plannen.* De christen die Gods waarheid in principe als zijn gedragsnorm heeft aanvaard en die zich aan Christus als zijn Heer heeft onderworpen, kan toch in de verleiding komen om zijn eigen plannen te maken en zelfs om daarvoor te vechten wanneer hij door het Woord van God of door de innerlijke stem van de Geest wordt uitgedaagd. Wij mensen zijn een plannend en berekenend ras, en we zeggen graag: "Morgen zal ik dit of dat doen...". Maar onze hemelse Vader kent ons te goed om onze weg aan onze eigen planning toe te vertrouwen, dus Hij brengt heel vaak Zijn eigen plannen onder onze aandacht en eist dat we ze aanvaarden. Daar woedt soms een controverse tussen de ziel en God. Maar we kunnen beter niet aandringen op onze eigen weg. Dat zal op de lange duur altijd slecht voor ons zijn. Gods weg is beter.
Bij mensen hebben de kwesties waar het om gaat meestal meer dan één kant; soms zijn ze veelzijdig. De voors en tegens zijn vaak zo fijn tegen elkaar afgewogen dat het bijna onmogelijk is om te weten waar de reden ligt. Maar voor God is er maar één kant. Gods kant is goed en heilig, en alle andere kanten zijn fout, waarbij de mate en ernst van de fout toeneemt naarmate men zich verwijdert van het centrum van Gods wil.
Ons verlangen naar moreel zelfbehoud zou ons moeten dwingen onmiddellijk naar Gods kant te komen en daar te blijven, zelfs als dat (zoals waarschijnlijk zal gebeuren) tot gevolg kan hebben dat we in conflict komen met menselijke filosofieën en morele ideeën. We kunnen niet winnen als we

tegen God werken en we kunnen niet verliezen als we met Hem samenwerken.
Hoe kunnen we nu zeker weten welke kant Gods kant is? Niemand in deze gevorderde leeftijd zou zo'n vraag moeten stellen, maar omdat velen hem oprecht stellen, zijn we blij dat we hem kunnen beantwoorden. Er is een Boek dat zegt: "En God sprak al deze woorden" en waarvan gezegd wordt: "Ongetwijfeld is het geheimenis der godzaligheid groot: God is geopenbaard in het vlees, gerechtvaardigd in de Geest, gezien door engelen, gepredikt onder de heidenen, geloofd in de wereld, ontvangen in heerlijkheid" (1 Timoteüs 3:16). Vertrouwdheid met dit Boek zal licht werpen op alle donkere paden en ons de juiste kant laten zien van alle vragen die worden opgeworpen. En natuurlijk is dit Boek de Bijbel.

O wat een glorie kleurt de heilige pagina in goud,
majestueus als de zon!
Het zendt een licht uit voor elk tijdperk;
Ze geeft het, maar leent het niet uit.

Bidden zonder voorwaarden

JULIENNE VAN NORWICH. Aan het begin van haar wonderbaarlijke christelijke leven richtte ze een gebed tot haar Verlosser en voegde er deze wijze woorden aan toe: "En dit vraag ik U zonder voorwaarde".

Het was deze laatste zin die haar kracht gaf voor de rest van haar gebed en die het antwoord op machtige wijze bracht naarmate de jaren verstreken. God was in staat om haar gebed te verhoren omdat Hij geen afspraken met haar hoefde te maken. Hij dekte haar gebeden niet af met beperkingen of voorwaarden. Ze wilde bepaalde dingen van God. God hoefde haar alleen maar de rekening te sturen. Ze was bereid om elke prijs te betalen om te bereiken wat zij goed achtte voor haar ziel en voor de glorie van haar hemelse Vader. Dit is echt gebed.

Velen van ons bederven onze gebeden door te "delicaat" met de Heer om te gaan (zoals een oude schrijver het uitdrukte). We vragen met het stilzwijgende begrip dat de kosten redelijk moeten zijn. Er is echter een grens aan alles, en we willen niet fanatiek zijn! We willen dat het antwoord iets toevoegt, niet wegneemt. We willen niets radicaals of ongewoons en we willen dat God ons tegemoet komt. Dus voegen we een aantal voorwaarden toe aan elk van onze gebeden, wat het voor God onmogelijk maakt om het te beantwoorden.

In een wereld als de onze is moed een onmisbare deugd. De lafaard kan ineenkrimpen in zijn hoekje, maar de moedige man bereikt de prijs. En in het koninkrijk van God is moed net zo noodzakelijk als in de wereld. De schuchtere ziel heeft evenveel medelijden op zijn knieën als in de maatschappij.

Als we de gebedskamer binnengaan, moeten we vol geloof en gewapend met moed binnengaan. Nergens anders in het veld

van religieus denken is meer moed nodig dan in gebed. De effectieve bidder moet een onvoorwaardelijke bidder zijn. We moeten geloven dat God liefde is en dat Hij, omdat Hij liefde is, ons geen kwaad kan doen, maar altijd goed. Dan gaan we voor Hem liggen en vrijmoedig bidden voor dat waarvan we weten dat ons welzijn en Zijn glorie het vereisen, en de kosten zullen niet in de weg staan! Wat Hij in Zijn liefde en wijsheid ook van ons verlangt, wij zullen het graag aannemen omdat het Hem behaagt. Zo'n gebed kan niet onbeantwoord blijven. Gods karakter en reputatie garanderen de vervulling ervan.
We moeten altijd de oneindige goedheid van God in gedachten houden. Niemand hoeft bang te zijn om zijn leven in Zijn handen te leggen. Zijn juk is gemakkelijk, zijn last is licht.

O Heer, keer ons terug naar U!

Het is meer dan waarschijnlijk dat er in de hele geschiedenis van de Verenigde Staten nooit zoveel religieuze activiteit is geweest als nu. En het is ook zeer waarschijnlijk dat er nooit minder geloof is geweest.
Om welke reden dan ook gaan religieus activisme en vroomheid niet altijd samen. Om dit te ontdekken hoeven we alleen maar naar het huidige religieuze landschap te kijken. Er is zeker geen gebrek aan zieltjeswinnaars, maar veel van onze zieltjeswinnaars wekken de indruk dat ze niet veel meer zijn dan verkopers van een soort christendom dat gewoon niet tot heiligheid leidt.
Als dit je als onbarmhartig overkomt, probeer dan deze kleine test: kniel neer en lees eerbiedig de Bergrede. Laat het bezit nemen van je hart. Vang het geestelijke "gevoel" ervan op. Probeer je voor te stellen wat voor persoon het zou zijn om de leer ervan na te leven. Vergelijk dan je voorstelling met het product van de moderne religieuze productielijn. Je zult een wereld van verschil vinden, zowel in gedrag als in geest. Als de Bergrede een goede beschrijving is van het soort persoon dat een christen zou moeten zijn, welke conclusie moeten we dan trekken over de massa's die Christus hebben "aanvaard" en toch geen morele of geestelijke eigenschappen vertonen zoals die door onze Heer zijn beschreven?
De ervaring heeft ons voorbereid op het weerwoord dat we zeker zullen horen van tedere vrienden. "Wie zijn wij om te oordelen? We moeten deze belijdende christenen aan de Heer overlaten en voor ons eigen huis zorgen. En bovendien moeten we dankbaar zijn voor al het goede dat gedaan wordt, en het niet bederven door verwijten te maken."

Dit klinkt allemaal heel mooi, maar het is een uitdrukking van een religieuze *meeprater* die achteloos aan de kant zou blijven staan en de hele kerk van Christus moreel en geestelijk zou laten degenereren zonder een hand te durven uitsteken om te helpen of een stem te geven om te waarschuwen. En dat deden de profeten niet. Noch Christus, noch zijn apostelen, noch de reformatoren; en ook niemand die de geopende hemel heeft gezien en visioenen van God heeft gezien, zal dat doen. Elia had kunnen zwijgen en zichzelf een hoop ellende kunnen besparen. Johannes de Doper had kunnen zwijgen en zijn hoofd kunnen redden; en elke martelaar had zijn toevlucht kunnen nemen tot een "*laat-maar-gaan"* en comfortabel in zijn bed kunnen sterven, zat van dagen. Maar door dit te doen zouden ze God ongehoorzaam zijn geweest en zichzelf aan een streng oordeel op de dag van Christus.

De afwezigheid van geestelijke toewijding vandaag de dag is een onheilspellend teken en een voorteken. De moderne kerk heeft alleen maar minachting voor de sobere deugden: zachtmoedigheid, bescheidenheid, nederigheid, gehoorzaamheid, onthechting, geduld. Om geaccepteerd te worden, moet religie in de populaire hoofdstroom zitten. En zoveel religieuze activiteiten lopen over van trots, exhibitionisme, zelfbevestiging, ego-promotie, liefde voor winst enz.

Het is aan ons om dit allemaal te stoppen. De tijd dringt voor ieder van ons. Wat moet gebeuren, moet snel gebeuren. We hebben niet het recht om niets te doen en de dingen op hun beloop te laten. Een boer die stopt met het hoeden van zijn kudde zal merken dat de wolven het voor hem doen. Een verkeerd begrepen naastenliefde die de wolven de kudde laat vernietigen is helemaal geen naastenliefde, maar onverschilligheid, en moet bij de naam worden genoemd en dienovereenkomstig worden aangepakt.

Het is tijd dat Bijbelgelovige christenen nuchtere genaden gaan ontwikkelen en onder de mensen gaan leven als kinderen van God en erfgenamen van de eeuwen. En dit vereist meer dan een beetje actie, want de hele wereld en een groot deel van de kerk zijn erop uit om dit te verhinderen. Maar als God voor ons is, wie is er dan tegen ons?

Ketterij onder de heiligen

Ketterij *verwerpt* niet zozeer, maar *selecteert*. De ketter selecteert eenvoudigweg de delen van de Schrift die hij wil benadrukken en laat de rest voor wat het is.
Dit blijkt uit de afstamming van het woord *ketterij* en uit de praktijk van de ketter. "Pas op," waarschuwde een 14e eeuwse redacteur in het voorwoord van een boek. "Pas op dat je niet het ene neemt volgens je genegenheid en smaak, en het andere laat; want dat is de toestand van een ketter. Neem integendeel elk ding met het andere." Die oude schriftgeleerde wist heel goed hoe geneigd we zijn om die delen van de waarheid tot ons te nemen die ons bevallen, en de andere delen te negeren. En dit is ketterij.
Bijna elke sekte waarmee we enige bekendheid hebben, beoefent deze kunst van selecteren en negeren. Sekten leggen bijvoorbeeld gewoonlijk de nadruk op datgene in de Bijbel dat hun positie lijkt te ondersteunen en minimaliseren of proberen alle passages die over de eeuwige straf gaan weg te rationaliseren.
Maar we zouden er goed aan doen om dichter bij huis te kijken. De neiging tot ketterij is niet beperkt tot sekten. Van nature zijn we allemaal ketters. Degenen onder ons die zichzelf beschouwen als deel uitmakend van de historische traditie van gezonde leer, kunnen in praktijk op de een of andere manier ketters worden. We kunnen onbewust die passages in de Schrift uitkiezen die ons troosten of bemoedigen en die passages over het hoofd zien die ons berispen en vermanen.
We zijn zo geneigd om in deze lus te vallen dat we onszelf erin kunnen zien voordat we het ons realiseren.
Neem bijvoorbeeld de "goed gemarkeerde" Bijbel. Het kan een verhelderende ervaring zijn om er een te bekijken en te zien

hoe de eigenaar bijna alleen de passages heeft onderstreept die hem of haar troosten of die zijn of haar opvattingen over de leer ondersteunen. We houden meestal van verzen die ons tevreden stellen en schuwen verzen die ons storen.

Ongetwijfeld begeleidt God ons zoveel als Hij kan in deze zwakke en eenzijdige behandeling van de Heilige Schrift, maar Hij kan niet blij zijn met deze manier van handelen. Onze hemelse Vader ziet ons graag ontwikkelen en geestelijk groeien. Hij wil niet dat we volledig op een dieet van zoetigheid leven. Voor onze bemoediging geeft Hij ons Jesaja 41, maar Hij geeft ons ook Matteüs 23 en het boek Judas, en Hij verwacht dat we het allemaal lezen. Romeinen hoofdstuk 8 is een van de meest sublieme passages in de Bijbel en heeft een welverdiende populariteit; maar we hebben ook Tweede Petrus nodig en we moeten er niet voor terugschrikken om dat te lezen. Wanneer we de brieven van Paulus lezen, moeten we niet stoppen aan het einde van de leerstellige gedeelten, maar we moeten verder gaan en de vermaningen lezen die erop volgen. We moeten niet stoppen bij Romeinen 11; de rest van de brief is ook belangrijk en als we op een zuivere manier met onze zielen willen omgaan, moeten we het dezelfde aandacht geven als de eerste 10 hoofdstukken.

Kortom, de gezondheid van onze zielen vereist dat we de hele Bijbel nemen zoals hij is en hem zijn werk in ons laten doen. We kunnen het ons niet veroorloven om selectief te zijn over iets dat zo belangrijk is als Gods Woord en onze eigen eeuwige toekomst.

Omgaan met elkaars zwakheden

Ons slechte idealisme zou willen dat alle christenen volmaakt zouden zijn, maar scherp realisme dwingt ons toe te geven dat volmaaktheid zeldzaam is, zelfs onder heiligen. Het is verstandig om onze broeders en zusters in Christus te accepteren zoals ze zijn in plaats van zoals ze zouden moeten zijn.

We willen hiermee niet de luiheid van de heiligen goedpraten of vleselijkheid een schuilplaats geven, maar we moeten de realiteit onder ogen zien. En de duidelijke realiteit is dat de gemiddelde christen - en dan bedoelen we een echte christen - nog ver verwijderd is van een christelijk karakter en leven. Er is veel in ons dat onvolmaakt is en het is gepast dat we dit erkennen en God aanroepen om ons naastenliefde te geven om te overwinnen. De perfecte kerk is niet op deze aarde te vinden. In de meest geestelijke kerk zullen er altijd mensen zijn die nog onder het vlees lijden.

Een oud Italiaans spreekwoord zegt dat "wie geen broeder wil die niet volmaakt is, zich erbij moet neerleggen dat hij geen broeders heeft". Hoezeer we ook verlangen dat onze broeder in Christus de volmaaktheid nadert, we moeten hem accepteren zoals hij is en leren met hem mee te gaan. Een onvolmaakte broeder met ongeduld behandelen is onze eigen onvolmaaktheid tentoonspreiden".

De apostel Paulus schreef: *"Maar wij, die sterk zijn, zijn schuldig de zwakheden der onsterken te dragen, en niet onszelven te behagen."* (Romeinen 15:1).

Hij accepteert dus duidelijk dat er zwakke leden zullen zijn onder de gelovige leden van de geestelijke gemeenschap die we de lokale kerk noemen. Hij vertelt ons dat we hen in hun zwakheden moeten verdragen.

Wie zijn nu de zwakke mensen in de kerk? Hoe kunnen we ze identificeren? Niet hoe we ze kunnen vinden, want natuurlijk zijn ze het makkelijkst te vinden. Juist door hun zwakheden vallen ze op. De zwakke broeder is degene die ernstige gewetensbezwaar heeft over voedsel (Romeinen 14:1-2); of anders heeft hij diepe overtuigingen over bepaalde heilige dagen (Romeinen 14:5-6); of anders is zijn greep op de waarheid van het evangelie zwak en is hij gedwongen zich vast te houden met verschillende krukken die hij misschien op een religieuze zolder heeft gevonden. Voor hem zijn deze gewetensbezwaren heilig, en dus zal hij ze waarschijnlijk aan anderen proberen op te leggen, en door dat te doen zal hij zichzelf zeker tot last zijn. Hier krijgt de "sterke" christen de kans om zijn geduld op de proef te stellen. Hij durft de ontstoken broeder niet weg te sturen; hij moet hem in liefde dragen, wetend dat ook hij deel uitmaakt van het gezelschap van de verlosten.

Deze korte opsomming bevat zeker niet alle zwakheden die we in de christelijke gemeenschap kunnen tegenkomen. Wie heeft er niet liefdevol moeten omgaan met een broeder (of zuster) die lijdt aan de ongeneeslijke neiging om te spreken zonder pauze of interpunctie? Het feit dat het gesprek "religieus" is, maakt het niet minder pijnlijk. En de labiele broeder die zijn tijd doorbrengt met vallen en opstaan, die ofwel staat te springen van vreugde of op zijn gezicht ligt te klagen over zijn pech? Welke kerk heeft niet één of twee van deze gelovigen in haar midden? Dan hebben we de grappenmaker van het heiligdom, wiens getuigenissen altijd vergezeld moeten gaan van een element van voorgewende humor; en om hem enigszins te frustreren hebben we de plechtige man die niet kan lachen en voor wie humor een doodzonde is. Voeg aan deze lijst de zuster toe wiens gebeden beschuldigingen tegen de

kerk zijn of zelfmedelijdende klachten over de manier waarop ze behandeld wordt door andere leden van de kudde.
Wat doen we met deze zwakke broeders en zusters? Als we ze behandelen zoals ze verdienen, laten we ze misschien onherstelbaar achter. Wat we moeten doen is ze accepteren als kruisen en ze op ons dragen omwille van Jezus. Op de grote dag dat we zijn geworden zoals onze Heer en alle onvolmaaktheden achter ons hebben gelaten, zullen we er geen spijt van hebben dat we de zwakheden van de zwakken geduldig hebben gedragen.

Heilige mannen en heilige daden

In een van zijn lezingen beklaagt Emerson zich erover dat de maatschappij de neiging heeft om onze wezenlijke menselijkheid over het hoofd te zien en ons te zien als *datgene* wat we *doen.* Er zouden geen boeren moeten zijn, betoogt hij, geen timmerlieden, geen schilders; er zouden alleen *mannen* moeten zijn die boerderijen runnen, die schilderen en die timmeren.

Dit onderscheid is subtiel, maar van immens belang, want het belangrijkste van een mens is niet wat hij doet of wat hij heeft, maar wat hij *is.* En in de eerste plaats moet een mens een naam zijn, dat wil zeggen een vrij mens op aarde, vrij om te doen wat zijn basale menselijkheid van hem vraagt. En afgezien van zonde (een morele afwijking, een ziekte van het menselijk hart) is alles wat de mens doet goed, natuurlijk en God welgevallig. De mens is gemaakt naar het beeld van God; het is dit beeld dat hem zijn hoge eer als mens gaf en hem apart zette. Zijn beroep - boer, timmerman, mijnwerker of klerk - is volkomen bijkomstig. Wat hij ook doet voor de kost, hij is altijd een mens, een speciaal schepsel van God.

Afgezien van de aanwezigheid van zonde in de menselijke natuur, is er geen beter teken denkbaar dan het teken dat je zo vaak ziet in de straten van de stad of op een drukke snelweg: "Mannen aan het werk". Wat hij ook doet, het belangrijkste is dat hij een man is.

"U hebt Hem een weinig lager gemaakt dan de engelen" (Hebreeën 2:7). En niets wat Hij doet kan zijn wezenlijke menselijkheid ook maar enigszins veranderen. Zijn werk kan Hem noch verheffen noch verlagen: omdat Hij naar het beeld van God gemaakt is, kan Hij zijn werk juist volmaken door feit dat Hij ermee bezig is. Een prins loopt achteloos over een

landweg, en die landweg wordt voor het volk iets anders en wonderbaarlijks. Duizend ossen hebben er vroeger over gelopen, maar nu is het een koninklijk veld. Het nederige koeienpad heeft de prins niet gedegradeerd, integendeel, het heeft hem verheven door zijn aanwezigheid. Dit is hoe de mens de dingen ziet, maar het dient om een meer verheven waarheid te illustreren.

"Je roeping," zei Meister Eckhart tegen de geestelijken van zijn tijd, "kan je niet heilig maken, maar je kunt het wel heilig maken. Hoe nederig deze roeping ook is, een heilig man kan er een heilige roeping van maken. Een roeping tot het ambt is geen roeping om heilig te zijn, alsof een ambtsdrager zijn iemand heiligt; het ambt is eerder een roeping tot een heilig mens die geheiligd is anders dan door het werk dat hij doet. De ware volgorde is: God heiligt een man door bloed, vuur en strenge tucht. Vervolgens roept Hij de man om een speciaal werk uit te voeren en de man, die heilig is, maakt op zijn beurt het werk heilig.

De anonieme auteur van *Cloud of Unknowing* maakt deze waarheid heel duidelijk voor zijn lezers:

"Ziet toe, arme stakker, ... en acht uzelf nooit heiliger of beter door de waardigheid van uw roeping ... maar ellendiger en vervloekter, tenzij u in uzelf doet wat goed is, door genade en door raad, om te leven overeenkomstig uw roeping."

Het enige wat we hiermee bedoelen is dat, hoewel goede handelingen een mens niet goed kunnen maken, het ook waar is dat wat een goed mens doet goed is omdat hij goed is. Heilige handelingen zijn niet heilig omdat ze een bepaald soort handeling zijn in plaats van een andere. Maar omdat ze gedaan worden door een heilig mens. "Elke goede boom brengt goede vruchten voort..... Een goede boom kan geen slechte vruchten dragen." (Matteüs 7:17, 18).

Iedereen moet ervoor zorgen dat hij volledig gereinigd wordt van alle zonde, zich volledig overgeeft aan de wil van God en vervuld wordt met de Heilige Geest. Dan zal hij niet gekend worden door wat hij *doet,* maar door wat *hij is.* Hij zal op de eerste plaats een man van God zijn en wat hij ook is: een man van God die schildert of in de kolenmijn graaft of de grond bewerkt of predikt of een bedrijf runt, maar altijd een man van God. Dit, en niet het soort werk, zal de kwaliteit van zijn daden bepalen.

Schoonheid met Kerstmis

Voor de volken op aarde die het verhaal van Jezus kennen, is Kerstmis ongetwijfeld de mooiste tijd van het jaar.

Hoewel de viering van de geboorte van de Verlosser plaatsvindt in het diepst van de winter, wanneer in veel delen van de wereld de rivieren bevroren zijn en de landschappen koud en grauw, is er toch schoonheid in de kersttijd; niet de tedere schoonheid van lentebloemen, noch de stille charme van de diepe zomer, zelfs niet de zoete gratie van herfstkleuren. Het is een schoonheid van een ander soort, rijker, dieper en voller van verheffing, die schoonheid die overwegingen van liefde en barmhartigheid voor de geest brengen.

Hoewel we ons bewust zijn van het misbruik dat rond deze feestdagen is ontstaan, zijn we nog steeds niet bereid om deze oude en geliefde kerstdag aan de vijand over te geven. Hoewel de pure emoties die iedereen met Kerstmis voelt, in de meeste harten een voorbijgaand iets zijn, is het toch *iets* voor een verloren en gevallen ras om eer te bewijzen, al is het maar voor een dag, aan die grotere kwaliteiten van de geest: liefde en barmhartigheid, opoffering en een leven gegeven voor hun vijanden. Zolang mensen in staat zijn om tot zulke hoogten te stijgen, is er hoop dat ze niet onherroepelijk van hun genadetijd zijn heengegaan. Een hart dat in staat is om het verhaal van de geboorte in een kribbe te bewonderen en erdoor geraakt te worden is nog niet verlaten, hoe zondig het ook is. Er is nog hoop op berouw.

Kerstmis zal dit jaar komen en gaan, zoals dat door de eeuwen is gebeurd, en na een kort moment van oprechte vriendelijkheid zullen de mensen van de koude, harde wereld terugkeren naar hun moorden, haten en de loef proberen af te

steken. De dingen zijn niet beter, zullen de cynici zeggen, dan voorheen. Dit is allemaal een kinderlijke mythe.
We weten wat ze denken en we weten wat ze zullen zeggen. En God weet dat de feiten hun ideeën lijken te ondersteunen. Maar het einde is nog niet in zicht. De wereld heeft het laatste van het Christuskind nog niet gezien. Het feit dat er in gevallen mensenharten voldoende sporen van geestelijk verlangen zijn om hen tot een kort eerbetoon te bewegen wanneer het kuise en mooie verhaal van Kerstmis wordt verteld, is voldoende antwoord op de beschuldiging van de cynicus. Mensen die goed *willen* zijn, al is het maar voor één dag, kunnen goed *worden* als hun verlangen sterk genoeg wordt.
Dit alles is niet louter theorie. Elk jaar zijn er duizenden die hun verlangen naar verlossing en heiligheid te groot vinden om te kunnen dragen en die zich wenden tot Hem die in een kribbe werd geboren om aan een kruis te sterven. Dan komt de voorbijgaande schoonheid van Kerstmis hun hart binnen om er voor altijd te blijven wonen.
Wie geeft zoveel schoonheid aan het kerstverhaal? Het is niemand minder dan Jezus, de Begeerlijke.

Het op één na beste boek voor een christen

Om me vrijer te kunnen uitdrukken over een zaak die me na aan het hart ligt, zal ik het nogal hoogdravende *'wij'* opzij zetten en spreken in de eerste persoon enkelvoud.
Wat ik in gedachten heb is de plaats van het gezangboek in het toegewijde leven van de christen. Voor het doel van innerlijke godsdienst is er maar één boek dat boven het gezangboek geplaatst kan worden, en dat is natuurlijk de Bijbel. Ik zeg dit zonder beperking: na de Heilige Schrift is een goed gezangboek de beste metgezel voor de ziel. Voor het kind van God is de Bijbel het boek der boeken, om te vereren, om van te houden, om zonder einde opmnieuw te lezen, en om te nemen als een delicatesse, als het levende brood en manna van de ziel. Het is het beste boek, met niets te vergelijken, het *enige* onmisbare boek. Als we het negeren of verwaarlozen, veroordelen we onze geest tot dwaling en onze harten tot honger.
Na de Bijbel komt het gezangboek. En laten we niet vergeten dat ik niet een lofzangboek bedoel of zelfs een gospel lofzangboek, maar een echt lofzangboek dat de crème de la crème bevat van de grote christelijke lofzangen die de eeuwen ons hebben nagelaten.
Een van de ernstige zwakheden van het hedendaagse evangelicalisme is de mechanische kwaliteit van zijn denken. Een Christus als hulpmiddel heeft de plaats ingenomen van de stralende Verlosser uit andere en gelukkiger tijden. Deze Christus is in staat om te redden, waar, maar Hij wordt gezien als die dat op een praktische manier doet, onze schuld betaalt en het ontvangstbewijs knipt als een ambtenaar die de betaling van een boete erkent. Veel van het religieuze denken in onze kleine evangelische kring wordt gekenmerkt door een

psychologie. Het tragische van deze opvatting is dat ze waar is zonder de hele waarheid te zijn.
Als moderne christenen de geestelijke grootsheid van de bijbelse heiligen willen benaderen of de innerlijke verrukkingen van de heiligen uit de na-bijbelse tijd willen kennen, moeten ze dit onjuiste perspectief corrigeren en de schoonheden van de Heer onze God cultiveren in een zoete persoonlijke ervaring. Om zo'n gelukzalige staat te bereiken, zal een goed gezangboek meer hulp bieden dan enig ander boek in de wereld, behalve de Bijbel zelf.
Een grote hymne belichaamt de zuiverste geconcentreerde gedachten van een sublieme heilige die misschien lang geleden van de aarde is heengegaan en weinig of niets achter zich heeft gelaten behalve die hymne. Een echte hymne lezen of zingen is deelnemen aan de eredienst met een grote en goed bedeelde ziel in haar momenten van intieme toewijding. Het is een minnaar van Christus aan zijn Verlosser horen uitleggen waarom hij van Hem houdt; het is zonder gêne de zachtste fluisteringen horen van een onsterfelijke liefde tussen de bruid en de hemelse Bruidegom.
Soms is ons hart vreemd koppig en wil het niet zachter of zachter worden, hoeveel we ook bidden. Bij zulke gelegenheden gebeurt het vaak dat het lezen of zingen van een goede hymne het ijs doet smelten en de innerlijke genegenheid laat stromen. Dit is een van de toepassingen van het gezangboek. Menselijke emoties zijn nieuwsgierig en moeilijk op te wekken, en er is altijd het gevaar ze opgewekt kunnen worden door verkeerd gebruik en om de verkeerde redenen.
Het menselijk hart is als een orkest en het is belangrijk dat wanneer de ziel zijn melodieën begint te spelen, er een David, een Bernard of een Watts of een Wesley op het podium staat. Constante toewijding door middel van het gezangboek zal

deze gelukkige gebeurtenis verzekeren en zal het hart ook beschermen tegen het geleid worden door kwade dirigenten.
Iedere christen zou bij zijn Bijbel een exemplaar van een standaard gezangboek moeten hebben. Hij zou de ene moeten lezen en uit de andere zingen, en dan zal hij verrast en verrukt zijn om te ontdekken hoeveel ze op elkaar lijken. Begaafde christelijke dichters hebben in veel van onze grote hymnen de waarheid op muziek gezet. Isaac Watts en Charles Wesley (misschien wel meer dan alle anderen) wisten hoe ze Davids harp moesten combineren met de brieven van Paulus om ons een leer in gezang te geven, een hartstochtelijke theologie die verrukt en verlicht.

De essentiële rol van zelfkritiek

Evenzo zal een christen geestelijk vooruitgaan naarmate hij beter in staat is om zichzelf te bekritiseren.

Paulus zei: "Als we onderzochten, zouden we niet geoordeeld worden" (1 Korintiërs 11:31). We ontsnappen aan Gods kritische oordeel door onszelf kritisch te beoordelen. De hele onderrichtsfilosofie berust op het idee dat de discipel verkeerd is en dat hij probeert gecorrigeerd te worden. Geen enkele leraar kan zijn discipel corrigeren, tenzij de discipel in nederigheid naar hem toekomt. De enige gepaste houding voor de leerling is die van een nederige afwezigheid van zelfvertrouwen. "Ik ben onwetend," zegt hij, "en ik ben bereid onderwezen te worden. Ik verkeer in dwaling en ik ben bereid om gecorrigeerd te worden". In deze kinderlijke geest wordt de denkgeest in staat gesteld tot verbetering.

De snelheid waarmee verbeteringen in het leven worden aangebracht hangt volledig af van de mate van zelfkritiek die we in onze gebeden en in de leerschool van het dagelijks leven introduceren. Laat iemand in de waan dat hij het doel heeft bereikt, en al zijn vooruitgang zal stoppen totdat hij zijn fout heeft gezien en deze heeft opgegeven. Paulus zei:

"Niet dat ik die al bereikt heb, en ook nog niet tot de volmaaktheid gekomen ben, maar ik dring aan, om te zien of ik die grijpen kan, daar ook ik door Christus Jezus bereikt ben" (Filippenzen 3:12).

Sommige christenen hopen vaag dat de tijd hen zal helpen om beter te worden. Ze hopen dat de voorbijgaande jaren hen zachter en Christus-achtiger zullen maken. Dit is zo'n tedere en zoete gedachte dat je aarzelt om de essentiële fout ervan aan de kaak te stellen. Maar we kunnen maar beter de realiteit kennen nu we er nog iets aan kunnen doen, in plaats van verder

te gaan met dierbare en hoopvolle mijmeringen... en helemaal verkeerd. Een kromme boom wordt niet recht met de jaren; en dat geldt ook voor een kromme christen.
Dit alles wil zeggen dat een christen in zijn groei het levengevende water van berouw in zijn wortels moet hebben. Het ontwikkelen van een berouwvolle geest is absoluut essentieel voor geestelijke vooruitgang. De levens van de grote heiligen leren ons dat zelftwijfel van vitaal belang is voor godsvrucht. Zelfs als de gehoorzame ziel voor God neergebogen ligt, of in eerbiedige gehoorzaamheid voortgaat, ervan overtuigd dat hij met een perfect geweten de wil van God uitvoert, zal hij toch een gevoel van totale gebrokenheid voelen en een diep besef dat hij nog lang niet is wat hij zou moeten zijn. Dit is een van de vele schijnbare tegenstrijdige situaties waarin de nederige mens zich zal bevinden als hij de Heer blijft kennen. We hebben allemaal wel eens iemand gezien die al zijn argumenten begint met de onweerlegbare stelling dat hij gelijk heeft en van daaruit verder redeneert. We hebben een paar brieven gehad die beweerden alle vragen op te lossen, niet door redenen te geven, maar door de kwalificaties van de schrijver uiteen te zetten om een oordeel te vellen.
"Hoe durf je mijn acties in twijfel te trekken," zegt hij. "Ik ben de belangrijkste leider op mijn gebied. Ik heb al die boeken geschreven en met zoveel mensen gesproken in al die jaren." En daarom moet men mij niet lichtvaardig opvatten, noch mijn mening in twijfel trekken. Als ik het doe, is het juist. *Ipse dixit*. Hij heeft het gezegd.
Deze handelwijze zou komisch zijn als het niet tragisch was. We noemen het alleen maar om te wijzen op de waarheid waar we het over hebben en om met een afschuwelijk voorbeeld te laten zien wat een hardnekkige eigenwaan doet met een menselijk karakter. Laat het publiek een man accepteren als ongewoon, en hij zal al snel in de verleiding komen zichzelf te

accepteren als boven alle kritiek verheven. Spoedig zal een harde korst van onboetvaardigheid zijn hart bedekken en zijn geestelijk leven bijna verstikken. De remedie, als die er al moet zijn, is natuurlijk eenvoudig. Laat hem naar zijn verleden kijken en naar het kruis waaraan Jezus stierf. Als hij zich nog kan verdedigen, laat hij dan in zijn eigen hart kijken en zeggen wat hij daar aantreft. Als hij zich hierna nog kan beroemen, laat hem dan het deksel van de kist sluiten.

Een gevaar waar we hier op moeten wijzen (want er zullen altijd gevaren zijn die geestelijke vooruitgang in de weg staan) is dat we ziekelijk in onszelf gekeerd raken en de rechtmatige gelukzalige stemming van onze ziel verliezen. Dit mogen we nooit doen en we kunnen het vermijden door Christus onze aandacht te laten trekken in plaats van onze eigen ziel. De veilige regel is: Wanneer we naar onszelf kijken, laten we dan berouwvol zijn; wanneer we naar Christus kijken, laten we dan vreugdevol zijn. En laten we het grootste deel van de tijd naar Christus kijken en alleen naar binnen kijken om onze fouten te corrigeren en over onze onvolkomenheden te treuren.

Gods grootste geschenk

Gods gaven zijn veel; Zijn beste geschenk is er één. Het is de gave van Zichzelf. Boven alle gaven. God wil zichzelf het liefst aan zijn volk geven. Gezien onze aard zijn wij de meest geschikte schepselen om God te kennen en ons in Hem te verheugen. "Want Gij hebt ons voor Uzelf gemaakt en ons hart vindt geen rust totdat het die in U vindt" (uit *De Belijdenissen van St. Augustinus).*

Toen God tegen Aäron zei: "Van hun land zult gij geen erfdeel hebben, noch zult gij enig deel onder hen hebben. Ik ben uw deel en uw erfdeel in het midden van de kinderen Israëls", beloofde Hij hun in feite een deel dat oneindig ver uitstijgt boven al het land van Palestina en al het land dat erbij zou kunnen komen (Numeri 18:20).

God bezitten... dat is de uiteindelijke en hoogste erfenis.

In zekere zin geeft God nooit een geschenk, tenzij Hij Zichzelf ermee geeft. De liefde van God, wat is het anders dan God die Zichzelf in liefde geeft? De barmhartigheid van God is slechts God die Zichzelf in barmhartigheid geeft, en zo is het ook met alle andere zegeningen en voordelen die zo vrijelijk over de kinderen van de verzoening worden uitgestort. Diep in elke goddelijke zegen woont het Goddelijke Zelf als in een heiligdom.

Absalom verbleef twee hele jaren in Jeruzalem en zag het aangezicht van de koning niet. Hoewel de koning zijn eigen vader was, zijn er niet velen in het koninkrijk van God die geen geweten van God hebben, die niet schijnen te weten dat ze het recht hebben om aan de tafel van de koning te zitten en met Hem te communiceren? Dit is een kwaad dat ik onder de zon heb gezien, en het is een harde en smartelijke last.

God kennen, dat is eeuwig leven; dat is het doel waarvoor we zijn en werden geschapen. De vernietiging van ons bewustzijn van God was de meesterzet van Satan op de zwarte dag van onze zonde.
Ons bij God terugbrengen was het belangrijkste werk van Christus in de verlossing. Zichzelf aan ons geven in persoonlijke ervaring is Gods eerste doel in verlossing. Het brengen van een scherp bewustzijn van God is de beste hulp die de Geest introduceert in heiliging. Alle andere stappen in de genade leiden hiertoe.
Als we maar één verzoek mochten doen, zouden we alle andere dingen in één keer kunnen winnen door een allesomvattend gebed uit te spreken:
U, Heer! Geef mij U, en meer kan ik niet verlangen.

Pas op voor vooroordelen

Er is een kwaad dat ik onder de zon heb gezien, een kwaad dat groeit in plaats van afneemt. En het is des te gevaarlijker omdat het gebeurt zonder opzet, maar eerder achteloos en zonder vrees.

Het is het kwaad van geven aan hen die hebben en onthouden aan hen die niet hebben. Het is het kwaad om degenen die al gezegend zijn luidkeels te zegenen en de niet-gezegende en achtergestelde mensen te vergeten.

Laat een man verschijnen op een christelijke bijeenkomst, en laat hij iemand zijn wiens faam bekend is, wiens aanwezigheid iets toevoegt aan de entertainer, en meteen worden er een dozijn huizen geopend en elke vorm bereidwillige gastvrijheid aan hem aangeboden. Maar de eenvoudige en weinig bekende mensen moeten er genoegen mee nemen om aan de rand van de christelijke kring te zitten, zonder ooit bij iemand thuis uitgenodigd te worden.

Dit is een groot kwaad en een ongerechtigheid die het oordeel van de grote dag te wachten staat. En het is zo wijdverspreid dat bijna niemand van ons kan beweren vrij van te zijn. Daarom veroordelen we het met de grootste nederigheid en met de erkenning dat ook wij een zekere mate van schuld hebben.

Geen enkele oplettende persoon zal proberen te ontkennen dat een grote hoeveelheid christelijk geld wordt uitgegeven aan mensen die het niet nodig hebben, terwijl de armen en behoeftigen en hulpelozen vaak achterblijven en geen hulp krijgen, ook al zijn ze ook christenen en dienaren van onze gemeenschappelijke Heer (de moderne kerk lijkt in deze kwestie net zo blind en partijdig te zijn als de wereld).

Onze Heer waarschuwde ons voor de valstrik om vriendelijkheid alleen te tonen aan hen die het kunnen

terugbetalen, en daarmee elk positief goed dat we dachten te doen teniet te doen. Volgens dit criterium wordt er in onze kerken veel religieuze activiteit verspild. Goed gevoede en goed verzorgde vrienden uitnodigen om onze gastvrijheid te delen in de volle wetenschap dat wij van onze kant op de eerste geschikte avond uitgenodigd zullen worden om dezelfde vriendelijkheid van hen te ontvangen, is in geen enkel opzicht een daad van christelijke gastvrijheid. Het is aards, werelds; het brengt opoffering met zich mee; de morele inhoud is nihil, en het zal als hout, stro en stoppels geteld worden voor de rechterstoel van Christus.

Het kwaad dat hier wordt besproken kwam veel voor onder de Farizeeën in de tijd van het Nieuwe Testament. In het 23e hoofdstuk van Matteüs. stelde Christus alles onverbiddelijk aan de kaak en verdiende daarmee de eeuwige vijandschap van hen die zo handelden. De Farizeeën waren slecht, niet omdat ze hun vrienden onderhielden, maar omdat ze de armen en het gewone volk niet onderhielden. Een bittere beschuldiging die ze tegen Christus uitten was dat Hij zondaars ontving en met hen at. Hiertoe wilden ze zich niet verlagen en in hun grote trots werden ze zeven keer erger dan de ergste van de zondaars die ze zo kil afwezen.

Ondanks onze uiterlijke verering van de democratie zijn Amerikanen beslist een zeer classistisch volk. De politici, onderwijzers en kerkleiders onder ons die de lof zingen van de man in straat en pleiten voor gelijke rechten voor iedereen, staan in hun privépraktijk net zo ver af van het gewone als de meest trotse vorst. Er is onder ons een aristocratie van de beroemdheden, de rijken, de sociale leeuwen, de acteurs, de publieke figuren en de mensen die om de een of andere reden de voorpagina's halen, en zij zijn een klasse apart. Onder hen, en vol bewondering, bevinden zich de miljoenen anonieme mannen en vrouwen die de massa van de bevolking vormen.

En zij hebben niets in hun voordeel behalve dat ze in het hart van Jezus waren toen Hij stierf aan het kruis.
Binnen de kerk is er ook een klassenbewustzijn, een afspiegeling van wat er in de maatschappij bestaat. En het is vanuit de wereld de kerk binnengekomen. De geest ervan is totaal vreemd aan de geest van Christus, en er zeker totaal tegen gekant; en bepaalt het grotendeels het gedrag van christenen. Dit is de bron van het hier genoemde kwaad.
Evangelische kerken, die over het algemeen met de armen beginnen, zijn over het algemeen pas tevreden als ze een bepaalde mate van rijkdom en sociale acceptatie bereiken. Dan worden ze geleidelijk verdeeld in klassen, die grotendeels wordt bepaald door de rijkdom en opleiding van de leden. De mensen die de bovenlaag van deze verschillende klassen vormen, worden steunpilaren van de religieuze samenleving en verschansen zich al snel in leidende en invloedrijke posities. Dan komt de grote verleiding op hen af om voor hun eigen klasse te zorgen en de armen en onwetenden, die het grootste deel van de bevolking om hen heen uitmaken, te verwaarlozen. Ze verstijven al snel bij elke oproep van de Heilige Geest om hen terug te brengen tot zachtmoedigheid en nederigheid. Hun huizen zijn onberispelijk, hun kleren zijn het duurst, hun vrienden zijn het mooist.
Afgezien van een enorme morele schok, zijn ze niet meer te helpen. En toch kunnen zij tot de meest actieve exponenten van het bijbelse christendom behoren en grote gevers zijn voor de zaak van de kerk.
Laten we niet verontwaardigd zijn over deze duidelijke beschrijving van de werkelijkheid. Laten we ons liever verootmoedigen om Gods armen te dienen. Laten we proberen te zijn zoals Jezus in onze toewijding aan de vergeten van de aarde die niets hebben om hen te ondersteunen behalve hun armoede, hun honger van ziel en hun tranen.

Religie met passieve stem

De meeste lezers zullen zich (soms met enige nostalgie) hun eerste pogingen herinneren om het verschil te leren tussen de actieve en passieve stem in de grammatica, en hoe ze zich uiteindelijk realiseerden dat bij de actieve stem het onderwerp van het werkwoord *een actie uitvoert,* terwijl bij de passieve stem *de actie wordt uitgevoerd op* het onderwerp. Dus "Ik heb lief" is een actieve zin en "Ik ben lief" is passief.
Een goed voorbeeld van dit onderscheid is te vinden op de dichtstbijzijnde begraafplaats. Daar is de begrafenisondernemer actief en zijn de doden passief. De een handelt, de ander ontvangt de handeling.
Wat normaal is op een kerkhof kan - en is in dit geval - totaal abnormaal zijn in een kerk. En toch hebben we onszelf in een staat gebracht waarin bijna alle kerkelijke religie passief is. Een beperkt aantal professionals komt in actie, terwijl de massa van religieuze mensen tevreden is met het ontvangen van de actie. De dominee verricht, net als de begrafenisondernemer, zijn professionele dienst, terwijl de gemeenteleden zich ontspannen en passief "genieten" van de dienst.
Eén reden voor deze toestand is het falen van de geestelijkheid om de ware aard van de prediking te begrijpen. Men denkt dat het werk van de prediker slechts het instrueren is, terwijl het echte werk van de prediker het instrueren is *om morele actie bij de hoorders teweeg te brengen.* Zolang er geen morele reactie op de instructie is, zijn de toehoorders slechts passief en kunnen ze net zo goed dood zijn. Sterker nog, in zekere zin zijn ze al dood.
We willen hier een duidelijk onderscheid maken tussen morele actie en louter religieuze actie. De waarheid is dat er al te veel van dit soort populaire activiteiten zijn die niet veel meer doen

dan het oppervlak van religie laten schudden. Hun eindeloze beweging, als het wiel in een eekhoornkooi, wekt de indruk dat ze veel dingen bereiken, terwijl er in werkelijkheid niets echt belangrijks gebeurt en er geen echte geestelijke vooruitgang plaatsvindt. Daar moeten we ons van afkeren.

Met morele actie bedoelen we een vrijwillig antwoord op de christelijke boodschap; niet alleen aanvaarding van

Christus als onze persoonlijke Verlosser, maar onderwerping aan de verplichting die impliciet is in de leer van de Heerschappij van Christus.

We moeten ons bevrijden van het ongepaste_concept van het evangelie als zijnde louter "goed nieuws" en de volledige betekenis van de christelijke boodschap, gecentreerd op het kruis van Christus, aanvaarden. We moeten in de kerk het idee herstellen dat het aanbod van redding door geloof in Christus de voorwaarde inhoudt dat er ook een totale overgave van het leven aan God moet zijn in volledige gehoorzaamheid.

Alles minder dan dit plaatst het geheel in een passieve stem. Een leven lang passief de waarheid aanhoren zonder erop te reageren verlamt de wil en veroorzaakt een dikmakende degeneratie van het hart. Het doel van de Bijbel is om morele en geestelijke verandering in het hele leven teweeg te brengen. Als dit mislukt, kan al het andere tevergeefs zijn.

Paulus' bewijs ondersteunt

De chrtisten die vanwege zijn geloof in de problemen komt, kan veel troost putten uit de brieven van Paulus aan de Korintiërs.
Nergens anders in het Nieuwe Testament wordt de menselijkheid van de grote apostel zo duidelijk gezien als wanneer hij de last voelt van de wrede aanvallen van het anti-Paulijnse blok in de kerk in Korinthe. Zijn lijden daar is des te directer en dichter bij het lijden van Christus omdat het innerlijk en van de ziel is. Want de ziel kan altijd lijden zoals het lichaam dat niet kan.
De tegenstanders van Paulus in Korinthe probeerden hem eerst volledig in diskrediet te brengen door lastercampagne te beginnen waarin ze beweerden dat hij geen apostel was, maar een op macht beluste bedrieger die hen onder zijn controle probeerde te krijgen. Toen de apostel zijn antwoord had geschreven om zijn apostolische autoriteit te verdedigen, veranderden ze van tactiek en beschuldigden ze hem van andere vormen van dubbelhartigheid. "Hij geeft als referentie," zeiden ze sarcastisch. "Hij moet aanbevelingsbrieven bij zich dragen als een gewone rondtrekkende prediker. Zo iemand kan geen apostel zijn." Paulus moest reageren, en dat deed hij. Maar het was niet gemakkelijk. Zijn Tweede Brief aan de Korintiërs was zeker een van de moeilijkste die hij ooit had moeten schrijven, omdat hij gedwongen was om in het belang van de gemeente uit zelfverdediging te spreken. Zijn geliefde christelijke broeders moeten hem vertrouwen als hij hen wil kunnen helpen, zodat hij duidelijk zijn zaak zal uiteenzetten, zelfs als zijn hele ziel van de taak wordt afgestoten. De woorden "Ik spreek dwaas", "Ik ben een dwaas geworden", geven aan hoe diep hij de vernedering voelde. Maar hij offerde

zichzelf op voor de kerk en liet zijn vijanden denken wat ze wilden. Dit was Paulus' manier.
Als je Tweede Korintiërs leest, is het moeilijk om een gevoel van oprecht medelijden met die nobele man te onderdrukken terwijl hij zweet onder de bittere geseling van de vijand. Maar zulk mededogen zou nu verspild zijn. Hij is allang daar waar de goddelozen ophouden zich zorgen te maken en waar de vermoeiden rusten. Al vele jaren genieten zijn ogen van het zaligmakende visioen in het land waar *de rode roos van Sharon haar lieflijke bloesem verspreidt en de lucht van de hemel zich vult met haar verrukkelijke parfum.*
Hij wandelt nu met het nobele leger van martelaren en deelt het aangename gezelschap van de profeten en de glorieuze aanwezigheid van de apostelen. Hij heeft geen medelijden van ons nodig.
Maar we kunnen veel waarheid leren van Paulus en zijn beproevingen, sommige van een deprimerende soort, en sommige van de meest verheffende en wonderbaarlijke. We kunnen bijvoorbeeld leren dat kwaadaardigheid niets nodig heeft om zich mee te voeden; het kan zich met zichzelf voeden. Een twistzieke geest zal altijd wel iets vinden om over te twisten. Een criticus zal gelegenheid vinden om een christen te beschuldigen, zelfs als zijn leven zo kuis is als een ijspegel en zo zuiver als sneeuw. Een man van kwade wil aarzelt niet om aan te vallen, zelfs als het voorwerp van zijn afschuw een profeet of de Zoon van God zelf is. Als Johannes komt vasten, zegt hij dat hij een duivel heeft; en als Christus komt eten en drinken, zegt hij dat hij een wijndrinker en een veelvraat is. Goede mensen worden in een kwaad daglicht gesteld door de eenvoudige truc om het kwaad dat in hun hart schuilt op te graven en aan hen toe te schrijven.
Maar de beproevingen van Paulus geven ons meer dan deze negatieve zegen. Ze leren ons ook positieve lessen die ons

helpen om tegenspoed te doorstaan door middel van die bekende psychologische wet waardoor we ons met anderen kunnen identificeren en "ons verdriet kunnen verdelen terwijl we onze vreugde verdubbelen". Het is altijd gemakkelijker om iets aan te kunnen waarvan we weten dat iemand anders het vóór ons met succes heeft doorstaan. We zien ook in Paulus' beproevingen en triomfen dat geluk niet echt onmisbaar is voor een christen. Er zijn veel kwaden die erger zijn dan hartzeer. Het is nauwelijks nodig om te zeggen dat langdurig geluk ons eigenlijk verzwakt, vooral als we *erop staan* om gelukkig te zijn zoals de Israëlieten erop stonden om vlees te eten in de woestijn. Op die manier proberen we ons misschien te onttrekken aan die geestelijke verantwoordelijkheden die van nature een zekere mate van last en kwelling voor de ziel met zich meebrengen. Het beste is niet om beproevingen te zoeken of proberen te vermijden, maar om Christus te volgen en het bittere en het zoete te nemen zoals Hij alles leidt. Het is niet belangrijk of we op een bepaald moment gelukkig of ongelukkig zijn. Het enige dat telt is dat we in de wil van God zijn. We kunnen het voorval van hartzeer of gelukzaligheid met volledige gemoedsrust in Zijn handen dragen. Hij zal weten hoezeer we één van beide of beide nodig hebben.

De onveranderlijke wereld van mensen

Er is een algemeen bekend gezegde, dat volgens mij afkomstig is van de Fransen, namelijk dat hoe meer dingen veranderen, hoe meer ze hetzelfde blijven.
De wijsheid van dit gezegde is terug te vinden in bijna elk aspect van het menselijk leven. De reden hiervoor is waarschijnlijk dat van alle dingen die veranderen en toch onveranderlijk blijven, we geen beter voorbeeld hebben dan de menselijke natuur zelf.
En wanneer zien we de onveranderlijke kwaliteit van de menselijke natuur beter dan met Kerstmis? Denk eens aan het radicale verschil tussen de wereld van vandaag en de wereld waarin het Christuskind werd geboren. Vergeleken met onze beschaving van de 20e eeuw was alles rondom het wonderbaarlijke Kind ruw en primitief. Jezus werd geboren in een stal, niet in een ziekenhuis; zijn moeder werd bijgestaan door een vroedvrouw, niet door een getrainde wetenschapper; zijn babygezichtje werd verlicht door een olielamp, niet door een elektrische gloeilamp; hij reisde naar Egypte op de rug van een nederige ezel, niet met de auto of een comfortabele trein.
Toen Jezus door de verschillende stadia van zijn ontwikkeling groeide, zag hij nooit een mechanisme dat ingewikkelder was dan een auto. Hij zag nooit papier, of plastic, *of* telefoon, of radio, *of* camera's, *of* een bedrukt vel papier, of een vuurwapen, of een stoommachine, *of* een elektromotor. Niemand in zijn tijd had vaccinaties, *of* nam vitamines, of raadpleegde een psychiater, of nam liedjes op, of reed in ballonnen of vliegtuigen of liften. De mensen van zijn tijd moesten het stellen zonder drijvende zeep, chlorofyl tandpasta, rubberen handschoenen, meel bereid met gist, erwten in blik, hevels, parkeermeters, gepofte rijst, elektrische scheerapparaten,

“educatief” speelgoed, polshorloges, typemachines, stripboeken en pleisters.
Tegen de achtergrond van onze zeer gecompliceerde manier van leven, waren de mensen in Palestina ten tijde van Christus nauwelijks in leven. Als wij plotseling gedwongen zouden worden om te leven zoals zij leefden, zouden we het gevoel hebben dat de wereld was ingestort. Mensen die zo dicht bij de natuur leefden, konden immers geen "mensen" zijn (om de taal van de progressieven te gebruiken).
Maar al die eenvoudige mensen in Bethlehem en Kapernaüm waren echte mensen. En wat echt opmerkelijk is, is dat zij *precies* hetzelfde soort mensen waren als wij. Zelfs niet de kleinste variatie onderscheidt ons van hen. Alleen de uiterlijke dingen waren anders. De dingen die veranderd zijn, behoren tot de uiterlijke mens; de innerlijke mens is niet in het minst veranderd.
Wij mensen van de 20e eeuw hebben precies dezelfde basisbehoeften als de mensen van de eerste eeuw. Wij voelen de last van zonde en sterfelijkheid net als zij. We verlangen net als zij naar vrede en eeuwig leven. We worden gekweld door angsten, geteisterd door verliezen, gekwetst door verraad, gepijnigd door vijandschappen, gewond door mislukkingen, bang door de dreiging van de dood, lastiggevallen door de duivel en verkild in ons hart bij de gedachte aan het komende oordeel. Ze zaten in hun eenvoudige huizen en leden hun angsten bij het licht van een olielamp. Wij racen rond in onze gestroomlijnde, glimmende auto's en lijden onze angsten bij elektrisch licht. Maar het eindresultaat is voor ons allemaal hetzelfde: een langzame aftocht naar ouderdom en het graf, zonder schuilplaats en zonder vriend om te helpen. God riep *Jezus* tot Zijn Zoon omdat Hij wist dat de mensheid verlost moest worden van de

zonde; en Hij stuurde engelen om "Vrede op aarde" aan te kondigen omdat Hij wist dat de wereld verlost moest worden van de groeiende onrust van innerlijke angst. En in de basis is er niets veranderd. We hebben Jezus vandaag de dag nodig, en we hebben hem nodig om dezelfde redenen als 2000 jaar geleden. Hoe meer dingen veranderen, hoe meer ze hetzelfde blijven.

Nieuwjaarsmeditatie

Het was John Milton die zei dat hoop eeuwig leeft in het menselijk hart. Natuurlijk is hoop zoiets vitaals dat als het uit het menselijk hart zou verdwijnen, de last van het leven niet langer zou kunnen worden gedragen.
Maar hoe accuraat deze hoop ook is, ze is, wanneer ze misplaatst is, een gevaarlijke zaak. De hoop, bijvoorbeeld, die bijna alle mensen voelen dat ze een lang leven op aarde zullen hebben, kan voor velen een dodelijke valstrik, een fatale waanvoorstelling zijn. Als de gemiddelde mens aan zijn toekomst denkt, schort hij zijn verstand op, rust hij op een irrationele hoop en schept hij voor zichzelf de hoop op vredige en ontelbare dagen die nog zullen komen. Dit blinde optimisme werkt goed tot de laatste dag, die onvermijdelijke laatste dag die iedereen overkomt; dan werpt het zijn slachtoffer in de put waaruit geen ontsnappen mogelijk is.
De gevaren van een ongegronde hoop bedreigen ook de christen. Jakobus berispte de gelovigen van zijn tijd scherp omdat ze aanmatigend een aardse toekomst voor waar aannamen waarvan ze geen enkele zekerheid hadden dat die zou zijn:
Komt nu, gij die zegt: Heden en morgen zullen wij naar die en die stad gaan, en daar een jaar zijn, en handelen, en gewin hebben; terwijl gij niet weet, wat morgen zal zijn. Want wat is uw leven? Het is een damp, die even verschijnt en dan verdwijnt. In plaats daarvan zoudt gij moeten zeggen: Indien de Heere het wil, zullen wij leven, en dit of dat doen. Maar nu beroemen jullie je op jullie roemen. Al dat roemen is slecht (Jakobus 4:13-16).

Zou het niet goed voor ons zijn om de ijdele droom van ontelbare aardse dagen op te geven en onder ogen te zien dat onze dagen op aarde misschien niet al te lang zijn?
Voor de ware kerk is er altijd de mogelijkheid van de wederkomst van Christus. Sommige goede en oprechte zielen beweren dat dit meer dan een mogelijkheid is, omdat het hen lijkt, zoals het deze schrijver lijkt, dat "De aarde is oud geworden en het oordeel is nabij", en dat de stemmen van de heilige profeten ons rechtstreeks in de oren klinken.
En wanneer Hij komt, zal er geen vooraankondiging zijn, geen dag of uur voor hectische last-minute voorbereidingen.
Wees op uw hoede voor uzelf, opdat uw hart niet bezwaard wordt door losbandigheid en dronkenschap en de zorgen van dit leven, en die dag plotseling over u komt. Want het zal als een strik komen over allen die wonen op de gehele aarde. Waakt dan en bidt altijd, opdat gij waardig moogt worden al deze dingen, die geschieden zullen, te ontgaan en te staan voor het aangezicht van de Zoon des mensen (Lucas 21:34-36).
Nog afgezien van de profetische verwachtingen van vrome mannen, hebben we het bekende feit van de dood zelf. Van gestorven christenen zei Paulus: "Sommigen slapen." Wat een groot en goed gezelschap vormen deze slapende heiligen! En wie van ons kan er zeker van zijn dat hij zich niet bij hen zal voegen voordat alle dagen van dit jaar voorbij zijn?
Aangezien we niet weten wat de zal brengen, is het dan niet duidelijk een wijs perspectief om elke dag te leven alsof het onze laatste zal zijn? Welke voorbereidingen we ook hadden willen treffen, laten we dat vandaag doen. Wat we ook hadden willen doen, laten we dat vandaag doen. Elk geschenk dat we hadden willen geven, laten we dat geven nu we de tijd hebben.
In de grote openbaring zullen er andere emoties zijn dan vreugde. Er zal pijn en onrust zijn, zelfverwijt en teleurstelling. Maar dat hoeft voor jou en mij niet zo te zijn als we alleen

gebruik maken van de informatie die voorhanden is, als we alleen de kansen grijpen die naast ons pad liggen en de beloften die als ongeslepen diamanten in de Schrift staan. Gisteren kan gekenmerkt zijn door beschamend falen, door gebedsloosheid, door afvalligheid. Vandaag kan dit alles veranderen, en morgen - er voor ons een aardse morgen is - kan gevuld zijn met reinheid, en kracht, en stralende en vruchtbare dienst.

Het belangrijkste is ervoor te zorgen dat we niet in slaap worden gesust door valse hoop, dat we onze tijd niet verdoen met dromen over dagen die niet de onze zullen zijn. Het belangrijkste is om ervoor te zorgen dat *vandaag* ons dient door ons voor te bereiden op elke mogelijke morgen. Dan zal alles goed zijn, of we nu leven of sterven, of we nu werken in de schemering of opstaan om Christus te ontmoeten bij zijn wederkomst.

Het getuigenis van de Geest: wat is dat?

Iemand schreef mij onlangs met de vraag wat ik bedoelde met een uitspraak in het boekje *Paths to Power* dat ik enkele jaren geleden schreef. De passage luidt: "Niemand is ooit vervuld met de Heilige Geest zonder het te weten. De Heilige Geest maakt Zichzelf altijd bekend aan het menselijk bewustzijn." Wat mijn correspondent verontrustte was de aard van deze "aankondiging". Wat is het, hoe kunnen we het herkennen, is het een soort fysiek bewijs, of wat?

Deze hele kwestie verdient een uitgebreidere behandeling dan ik in deze beperkte ruimte kan geven. Maar misschien zijn deze gedachten nuttig voor iedereen die in verwarring is over de aard van geestelijk bewijs. Er is dat wat het geheime werk van de Geest is in de ziel van de mens, gedurende een tijd die individu niet kent, wanneer hij het zelfs niet vermoedt. In feite worden de meeste vruchten van de Geest niet opgemerkt door de persoon in wie ze gevonden worden. De meest liefdevolle, de meest geduldige en de meest medelevende ziel zal zich waarschijnlijk niet bewust zijn van deze genaden. Hij zal bijna zeker denken dat hij allesbehalve liefdevol, geduldig of vriendelijk is. Anderen zullen de werking van de Geest in hem ontdekken voordat hij dat zelf doet, en ze zullen God danken voor zijn lieve christelijke karakter, terwijl hij tegelijkertijd in volkomen nederigheid voor God wandelt en de afwezigheid verguldt van de genaden waarvan anderen weten dat hij ze bezit.

Dan is er nog een ander soort goddelijke werking die kan plaatsvinden of we ons er nu wel of niet van bewust zijn, of die we op zijn minst niet in zijn ware aard herkennen. Het is die wonderbaarlijke werking van God die in de theologie bekend staat als *preventieve genade.* Het kan eenvoudigweg een

"overtuiging" zijn, of een vreemd verlangen waaraan niets voldoening kan geven, of een krachtig verlangen naar eeuwige waarden, of een gevoel van afkeer van zonde en een verlangen om bevrijd te worden uit de weerzinwekkende omhelzing ervan. Deze vreemde innerlijke handelingen zijn de bewegingen van de Heilige Geest, maar worden zelden als zodanig herkend door de ziel die deze ervaring ondergaat.
Maar er zijn twee handelingen van God in het leven van de mens die hij zoekt en die nooit zonder zijn medeweten gebeuren. Het ene is het wonder van de nieuwe geboorte en het andere is de zalving van de Heilige Geest.
Over de nieuwe geboorte. Paulus zegt expliciet: "De Geest zelf getuigt met onze geest, dat wij kinderen van God zijn" (Romeinen 8:16), en Johannes zegt: "Wie in de Zoon van God gelooft, heeft de getuigenis in zich" (1 Johannes 5:10). Deze passages vermelden het *feit* van een goddelijk getuigenis, maar niet de *aard ervan*. Dit heeft het voor velen mogelijk gemaakt om hun eigen eigenaardige psychologische reacties erin te lezen en deze reacties te gebruiken als criteria om de geestelijke aanspraken van iedereen te beoordelen. Sommigen voelden zich op het moment van hun bekering ongewoon lichtvoetig; anderen hoorden stemmen of zagen lichten of voelden een onzichtbare hand over zich heen gaan. Op sommige plaatsen moet de nieuwe bekeerling het uitschreeuwen, anders wordt zijn belijdenis niet geaccepteerd. Ook wordt de ervaring van de volheid van de Geest die over het hart van de gelovige komt beoordeeld op grond van de hoeveelheid en de kwaliteit van de emotionele lading die ermee gepaard gaat. Sommigen gaan zo ver dat ondubbelzinnig verklaren dat niemand vervuld is met de Geest die niet bepaalde lichamelijke verschijnselen heeft ervaren, in het bijzonder het spreken in onbekende tongen. Anderen

nemen genoegen met een verhoogde mate van vreugde of een grotere effectiviteit in de dienst.
Dit is allemaal verkeerd, zowel Schriftuurlijk als psychologisch. Het is het resultaat van een verkeerd begrip van de aard van de menselijke ziel en van de relatie van de geest van de mens tot de Geest van God.
De werkingen van God in de harten van de verlosten vloeien altijd over in waarneembaar gedrag. Er zullen bepaalde morele veranderingen plaatsvinden in het leven van de nieuwe bekeerling. Een morele revolutie zal de geestelijke revolutie die van binnen heeft plaatsgevonden vergezellen, zoals de evangelisten ons vertellen. Zelfs de kat zal het weten wanneer het hoofd van het huis zich bekeerd heeft. En de kruidenier zal het weten, en de oude maatjes in de sloppenwijken waar de man vroeger vaak kwam, zullen vermoeden dat er iets gebeurd is als ze zien dat de nieuwe christen er niet meer is. Al deze dingen zijn bijkomende bewijzen van de geldigheid van de christelijke belijdenis van deze man. Maar *ze zijn in geen enkel opzicht een bewijs van het hart van de man. Het is niet het getuigenis van de Geest.*
Het getuigenis van de Geest is een heilige innerlijke zaak die niet kan worden uitgelegd. Het is geheel persoonlijk en kan niet van de een op de worden overgedragen. Een afgrond roept een andere afgrond bij de stem van Gods watervallen, en het uiterlijke oor kan niet horen wat er wordt gezegd. En nog minder kan de wereldse toeschouwer weten wat er gaande is. De Geest fluistert Zijn mysterieuze Aanwezigheid in het hart, en het hart weet het zonder te weten hoe.
Net zoals we weten dat we leven door een kennis die niet bemiddeld is en zonder beroep op bewijs, zo weten we ook dat we leven in de Heilige Geest. Onze kennis daarvan vindt plaats door een onmiddellijke kennis die geheel onafhankelijk is van gevolgtrekkingen en zonder de steun van het verstand. Het

getuigenis vindt plaats in de verborgen gebieden van de geest, te diep voor bewijs, waar uitwendig bewijs ongeldig is en waar "tekenen" geen nut hebben.
Als puntje bij paaltje komt, kan het wel eens zo zijn dat het grote verschil tussen belijdende christenen (het *belangrijke* verschil in deze kwestie) niet ligt tussen modernisten en evangelischen, maar tussen hen die het christendom hebben gereduceerd tot een intellectuele formule en hen die geloven dat de ware essentie van ons geloof ligt in de bovennatuurlijke werking van de Geest in een gebied van de ziel dat niet toegankelijk is voor het verstand alleen.

Welsprekendheid kan de knoop doorhakken

Er zijn weinig dingen in religieuze kringen die hoger worden gewaardeerd dan welsprekendheid. Maar er zijn weinig dingen die minder echte waarde hebben of die een grotere verleiding of meer kwaad met zich meebrengen.

Eén eigenschap die iedereen van een prediker verwacht is dat hij vloeiend kan spreken over bijna elk religieus of moreel onderwerp. Maar dit vermogen is op zijn best een twijfelachtig bezit, en tenzij het naar Christus wordt gebracht om gezuiverd te worden, kan het gemakkelijk de grootste vijand van de prediker hier op aarde blijken te zijn. De man die merkt dat hij in staat is om te prediken zonder voorafgaande voorbereiding moet zijn bekwaamheid accepteren als een obstakel waarover hij een overwinning moet behalen voordat hij in de beste stemming kan zijn voor God en Zijn koninkrijk.

Mozes was geen welsprekend man. Zijn woorden die hij voor God uitsprak, moeten worden geaccepteerd als een oprechte en eerlijke beoordeling van de feiten: "Helaas, Heer, ik ben nooit een man van gemakkelijke spraak geweest, niet eerder en ook niet sinds Gij tot Uw dienaar hebt gesproken, want ik ben traag van spraak en traag van tong" (Exodus 4:10). De Heer probeerde Zijn wankelende dienaar niet aan te moedigen door hem te vertellen dat hij zijn bekwaamheid verkeerd had ingeschat. Hij liet Mozes' verklaring onweersproken.

Maar hij zei tegen Mozes: "Ken ik niet je broer Aäron, de Leviet, en dat hij goed spreekt?" God gaf Aaron een "10" voor spreken in het openbaar. Hij was ongetwijfeld een welsprekend man. Maar het was de onhandige Mozes, niet de welbespraakte Aaron, die de Farao keer op keer confronteerde om Israël te verdedigen. Het was Mozes, niet de welbespraakte Aaron, die

het briljante en prachtige scheppingsverhaal schreef. Het was Mozes die het boek Deuteronomium schreef, één van de meest poëtische en ontroerende boeken ooit geschreven. Misschien was Aaron te welbespraakt voor God om te gebruiken? Ik pretendeer niet te weten waarom, maar wat de reden ook is, we hebben weinig voorbeelden van Aaron's woorden in de Bijbel, en ontelbare pagina's van die van Mozes.

De reden achter dit alles is dat grote emoties zelden welsprekendheid voortbrengen, terwijl oppervlakkige gevoelens natuurlijk in een veelheid aan woorden kunnen worden uitgedrukt. We hebben de neiging om woorden omgekeerd evenredig met de intensiteit van onze gevoelens te gebruiken. Sommige van de diepste emoties van het hart worden uitgedrukt in een plechtige beknoptheid van woorden, zoals wanneer Johannes ons vertelt over het diepe verdriet van Christus bij het graf van Lazarus. Hij vertelt ons eenvoudigweg: "Jezus weende". En met een voortreffelijke goede smaak lieten de geleerden die de Bijbel in verzen verdeelden deze twee woorden op zichzelf staan. Er is niets meer nodig om de enorme diepte van Christus' liefde voor zijn vriend te onthullen.

Het is ook in een paar woorden, vier, dat de wereldschokkende gebeurtenis wordt vermeld: "En zij kruisigden Hem". Je moet er niet aan denken wat voor commotie en opeenstapeling van beschrijvingen zo'n ingrijpende gebeurtenis zou vereisen als het geschreven zou worden door de oppervlakkige romanschrijvers of dramaturen van onze tijd. De voorstelling van deze plechtige gebeurtenis op een toneel zou duizenden dollars kosten en er zouden woorden nodig zijn om een dozijn pagina's script te vullen. De reden voor het verschil is natuurlijk dat de evangelisten de kruisiging *voelden* en er instinctief met weinig woorden over spraken.

Om deze denkwijze verder uit te diepen is het alleen maar nodig om de eenvoudige beknoptheid van de aankondiging van de opstanding van onze Heer op te merken. De "jongeman" kondigde de gebeurtenis aan de vragende discipelen aan met drie eenvoudige woorden: "Hij is opgestaan". Er was geen welsprekend voorwoord nodig voor zo'n wonderbaarlijke aankondiging. Wanneer er wonderlijke dingen zijn gebeurd, hebben we niet veel woorden nodig om het verhaal te vertellen. Veel woorden zijn alleen nodig als de daden te zwak zijn geweest om voor zichzelf te spreken.

De meeste religieuze mensen hebben zich schuldig gemaakt aan het vermenigvuldigen van woorden ter vervanging van waardige daden, en in dit alles is de schrijver waarschijnlijk de hoofdschuldige. Maar het feit dat we hierin gevallen zijn is geen reden om het te blijven herhalen. Het is beter om de werkelijkheid onder ogen te zien met een nederigheid die het zelf van het toneel verwijdert, en om te proberen deze fout te herstellen.

Het moet alleen nog gezegd worden dat waar oppervlakkige welsprekendheid het meest misplaatst is en waar ze het vaakst gevonden wordt, in de gebedsbijeenkomst is. De meest aarzelende spreker lijkt ongewoon welsprekend te worden als hij knielt om te bidden, vooral als hij een publiek heeft. Ik heb veel bloemrijke toespraken gehoord in de gebedsbijeenkomst en ik denk dat ik er zelf ook veel heb gehouden. Maar, zeg ik met nadruk, er is geen reden waarom we door zouden gaan met het uitspreken van woorden zonder wijsheid. Een prachtige remedie voor lege toespraken is een bewust gevoel van Gods aanwezigheid, zowel op de preekstoel als in de kerkbanken.

Wanneer een mens vervuld wordt door de Heilige Geest, krijgt hij een vreemde welsprekendheid. Uit de verwondering en stilte van de ziel vloeit een stroom van krachtvolle woorden die de harten van de toehoorders tot tranen en actie bewegen.

Zulke welsprekendheid is iets anders dan wat eerder besproken is: daar hebben we het hier niet over. En daarvan hebben we veel meer nodig. Maar we kunnen onszelf veel lege woorden in religieuze kringen onthouden.

Religie van het intellect versus religie van de Geest

Er is een diepe geestelijke en volkomen mystieke kwaliteit in de religie van het Nieuwe Testament die we ons niet kunnen veroorloven te negeren als we zowel in daden als in naam christenen willen zijn.
Ik denk dat het gepast is om onze aanbiddende harten te laten beslissen over onze theologische vragen. Als de zuiverheid van de tekst is vastgesteld en het verstand ervan verzekerd is dat de vertaling betrouwbaar is, is de beste bron van waar licht altijd het hart dat verlicht wordt door de Heilige Geest. Een biddend hart, in vuur en vlam van liefde voor God, zal de waarheid intuïtief aanvoelen, zal binnen de sluier treden en datgene zien en horen wat niet legitiem is om uit te spreken, dat bovendien niet in woorden kan worden uitgedrukt of zelfs maar intellectueel kan worden begrepen.
Naar mijn mening is de echte gevechtslinie in de huidige theologische oorlogsvoering niet die tussen fundamentalisme en liberalisme. Deze oorlog is gestreden en gewonnen. Niemand hoeft vandaag de dag in verwarring te raken over de kwestie van bijbelse theologie versus door mensen bedacht liberalisme. Beide zijden hebben openlijk gesproken. Iedereen kan weten waar hij of zij staat met betrekking tot de inspiratie van de Schrift, de godheid van Jezus Christus, verlossing door de bloedverzoening, dood en oordeel, hemel en hel. De echte frontlinie van de strijd ligt elders.
Het beslissende conflict in de religie zal altijd daar zijn waar belangrijke concepten tegenover elkaar komen te staan, concepten die zo belangrijk zijn dat ze het christelijk geloof in een bepaalde generatie kunnen redden of vernietigen. Op dit kritieke moment in de kerkgeschiedenis gaat het echte conflict tussen degenen die vasthouden aan een objectief christendom dat in zijn totaliteit door het menselijk intellect kan worden

begrepen en degenen die geloven dat er diepste gebieden van religieuze ervaring zijn die zo subliem geestelijk zijn, zo afgezonderd van/en verheven boven het verstand, dat er een speciale zalving van de Heilige Geest nodig is om ze door het menselijk hart te kunnen begrijpen. Het verschil is niet slechts academisch. Als de voorstanders van intellectualisme erin slagen de richting van de Kerk in deze generatie te bepalen, zal de volgende generatie christenen een hulpeloos slachtoffer worden van een dode orthodoxie.

In een gesprek met een van de bekendste voorstanders van het neo-intellectualisme in evangelische kringen stelde ik hem de volgende directe vraag: "Geloof je echt dat alles wat essentieel is in het Christelijk geloof door het menselijk intellect begrepen kan worden?". Het antwoord was onmiddellijk: "Als ik dat niet geloofde, zou ik op weg zijn naar agnosticisme." Ik antwoordde hem niet, maar ik had met alle fatsoen kunnen antwoorden: "En als je het gelooft, ben je op weg naar rationalisme." Want dit is de waarheid.

Een van de meest ergerlijke problemen waar de onderzoekende Christen vandaag de dag mee te maken heeft is waarom zoveel goede en duidelijk oprechte religieuze leiders zo ver afwijken van de duidelijke leerstellingen en praktijken van het Nieuwe Testament. Destructieve elementen worden door evangelicals in de eredienst geïntroduceerd en deze elementen zijn zo tegengesteld aan de ware geest van het christendom dat de twee elkaar uitsluiten. Het één of het ander moet weg. Ofwel worden de nieuwe parasieten vernietigd, ofwel zullen ze in korte tijd het christelijk geloof vernietigen. En toch worden deze dodelijke dingen in de kerken aangemoedigd door sommige van de meer ijverige orthodoxe leiders. Waarom?

Het antwoord is eenvoudiger dan je zou denken. Deze leiders zijn afhankelijk van hun hersenen om hen te leiden in hun religieuze praktijken. Ze zien de waarheid als een leerstellige

opslagplaats, een soort theologische wegenkaart die hen naar de hemel zal leiden. Ze controleren de kaart om er zeker van te zijn dat ze in de juiste richting gaan en beschouwen zichzelf dan als zelfleidend. Er is geen onzichtbare gids nodig. Als ze door twijfel worden overvallen, hoeven ze alleen maar onder een lamp langs de weg te stoppen om er zeker van te zijn dat ze Christus werkelijk hebben "aangenomen". En dan gaan ze weer op weg in het volle vertrouwen dat ze op dezelfde weg zijn als de apostelen en profeten.

De vraag die op dit moment door velen wordt besproken, namelijk waarom religie toeneemt en moraliteit afneemt, vindt zijn antwoord in precies deze fout, de fout van religieus intellectualisme. Mensen hebben een vorm van godsvrucht, maar ontkennen de kracht ervan. Louter tekst zal het morele leven niet verheffen. Om moreel werkzaam te worden, moet de waarheid vergezeld gaan van het mystieke element, juist dat element dat door de Geest van de waarheid geleverd wordt. De Heilige Geest zal niet gedegradeerd worden tot een voetnoot zonder een verschrikkelijke wraak op zijn degradanten neer te laten komen.

Deze wraak kan vandaag gezien worden in het nerveuze, oppervlakkig opgewekte, wereldse fundamentalisme dat zich over de natie verspreidt. Leerstellig is het gekleed in het gewaad van bijbels geloof. Maar verder vertoont het geen gelijkenis met de religie van Christus en zijn apostelen.

De mysterieuze aanwezigheid van de Geest is van vitaal belang als we de valkuilen van religie willen vermijden. Zoals de vuurkolom Israël door de woestijn leidde, zo moet de Geest van de waarheid ons door onze hele pelgrimstocht leiden. Eén enkele tekst kan de zaken voor ons enorm verbeteren, als we er maar gehoorzaam aan zijn: *"Vertrouw in alles op de HEER en vertrouw niet op uw eigen verstand"* Spreuken 3:5.

Bidt onze Heer voor de onbekeerden?

Christus bevestigd in Zijn hoogste gebed:
"Ik bid voor hen; ik bid niet voor de wereld, maar voor hen die Gij Mij gegeven hebt" (Johannes 17:9). Dit is wat Hij zei. We moeten alleen nog leren, door een eerbiedige vergelijking met andere Schriftteksten, wat precies de betekenis van deze woorden is.
Om vol te houden dat Christus met deze woorden bedoelde dat Hij *nooit* voor zondaars bad, lezen meer in deze woorden dan er staat. We moeten onthouden dat deze woorden in een bepaalde context werden gesproken; de grote Hogepriester verscheen voor de Troon der Genade als Voorspraak en Voorbidder en kon op dat moment alleen diegenen in Zijn gebeden opnemen die de Zijnen waren.
Toen een hogepriester in het Oude Testament voor het verzoendeksel stond om bloed te offeren voor de zonden van Israël, had zijn voorbede alleen betrekking op Israël. Zij waren de enigen voor wie verzoening werd gedaan. Zij waren de enigen die op Hem vertrouwden en naar Hem keken voor hulp. Christus kwam in vervulling van het oudtestamentische type, en het kan worden aangenomen dat het gebed van Johannes 17 alleen werd gedaan door hen die de verzoening accepteren en hun toevlucht nemen tot de bescherming die het geeft.
Twee andere overwegingen kunnen hier nuttig zijn. De eerste is dat onze Heer bij minstens één gelegenheid voor zondaars bad. *"Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen."* Dit was een smeekbede aan God namens de goddelozen. Is het niet redelijk dat als Christus ooit voor zondaars bad, het dan te verwachten is dat Hij dat opnieuw zou doen? We moeten ook onthouden dat Jezus de Mensenzoon was en dat Hij vaak naar Zichzelf verwees met deze titel. Als zodanig had en heeft Hij

een relatie met het hele menselijke ras. Kunnen we denken dat Hij niet zou bidden voor het ras waartoe Hij behoorde?
Ik realiseer me dat we ons hier op heilige grond bevinden en dat bescheidenheid ons zou moeten aansporen om geen dogmatische uitspraken te doen. Maar ik geloof dat de vraag "Bidt onze Heer voor de onbekeerden?" waarheidsgetrouw als volgt beantwoord kan worden:
Als Hogepriester van Zijn eigen verloste volk. Christus bidt een doeltreffend gebed van voorbede dat alleen geldig is voor hen die op Hem vertrouwen als hun Verlosser en Heer. Dit gebed wordt in essentie gevonden in Johannes 17.
Als Mensenzoon en Redder bidt Hij ook voor de verloren wereld. Als Zijn gebeden voor de wereld niet naar de hemel zouden opstijgen, zou Gods oordeel op aarde geen moment worden uitgesteld.
Waarom houden we van feiten en verachten we de waarheid?
Een van de grootste religieuze denkers van deze eeuw heeft gewezen op een vreemde tegenstrijdigheid in de mentale houding van onze tijd: onze gretige liefde voor kennis en onze universele verwaarlozing van de waarheid. Dat mensen van kennis houden is te goed aangetoond om bewijs nodig te hebben, als we met kennis feiten, technologie, statistieken, technische informatie en wetenschappelijke en mechanische instructie bedoelen. Onze drukpersen zijn constant in beweging en brengen boeken vol nuttige informatie uit. Onze scholen barsten uit hun voegen van gretige studenten die zich toeleggen op het verwerven van zoveel mogelijk kennis in een zo kort mogelijke tijd. Een van de populairste en lucratiefste radioprogramma's die op dit moment worden uitgezonden, is gewijd aan het ontdekken van de losse stukjes kennis van de deelnemers. "Wie? Wat? Wanneer? Waar?" Ze worden herhaald als een trommel van vragen en de indruk wordt

gewekt dat degene die de meeste vragen kan beantwoorden op de een of andere manier een superieur persoon is.
Het is van vitaal belang dat we een scherp onderscheid maken tussen kennis en waarheid: dat wil zeggen, tussen kennis, die slechts de som is van feiten die we bezitten, en waarheid, die iets moreels en geestelijks is. Het is mogelijk om de geest te vullen met feiten en er niets door te verbeteren, omdat feiten geen morele of geestelijke betekenis hebben. Feiten hebben dezelfde relatie tot waarheid als een lijk tot een mens. Ze dienen als het middel waarmee de waarheid in verband wordt gebracht met het uiterlijke leven en de omstandigheden, maar voor hun betekenis zijn ze afhankelijk van de innerlijke essentie van de waarheid.
De Christen is in de eerste plaats geïnteresseerd in waarheid, en vooral in Degene die de vleesgeworden Waarheid is. Feiten moeten niet worden veracht. Ze moeten gezocht worden vanwege hun praktische waarde en gebruikt worden in dienst van de waarheid, maar ze mogen niet in de plaats komen van de "schatten van wijsheid en kennis" die in Christus verborgen zijn.
In dit tijdperk van morele verwarring wordt de waarheid niet altijd begrepen als een meesteres aan wie we gehoorzaam moeten zijn: ze wordt eerder gezien als een dienstmaagd die we kunnen gebruiken voor andere doelen die buiten de waarheid liggen. Vaak worden persoonlijke doelen nagestreefd door middel van de waarheid, doelen die erbuiten staan en geen relatie mee hebben.
Als we een strikte nauwkeurigheid in acht zouden nemen, zouden we Waarheid altijd met een hoofdletter moeten schrijven, want als we het zo ver terug hebben gevolgd, komen we bij God zelf uit. Daarom zal waarheid altijd de meesteres zijn, nooit de dienstmaagd. En waarheid kan nooit begrepen worden zonder haar morele en geestelijke implicaties.

Petrus, onze broer

Om een bepaalde reden lijken we meer van mensen te houden als ze niet al te perfect zijn.

In de aanwezigheid van een onberispelijke heilige voelt de gemiddelde mens onder ons zich ongemakkelijk. We raken eerder ontmoedigd dan geïnspireerd door het schouwspel van een personage dat te onberispelijk is om menselijk te zijn. We krijgen meer hulp van een man als we weten dat hij samen met de rest van ons door het vuur gaat, en kunnen zelfs moed putten uit het feit dat hij zich er net zo min in verheugt als wijzelf.

Dit is misschien de reden waarom christenen altijd een speciale genegenheid voor Simon Petrus hebben gevoeld. We spreken over Paulus met plechtig respect, maar over Petrus met een sympathieke glimlach. Wanneer de dappere oude visser wordt genoemd, licht het gezicht van de gewone christelijke strijder op. Hier is een man die één van ons is, zeggen we tegen onszelf. Hij had fouten, maar hij overwon ze en werd groot ondanks die fouten. Hij was geen albasten heilige, met een zekere wierookgeur, die afwezig over onze hoofden keek terwijl wij ons door de storm worstelden. Ook hij kende de woede van de storm en het beuken van de golven. En het is een troost dat hij zich niet altijd als een held gedroeg toen hij zich in een benarde situatie bevond. En dat is heel nuttig voor ons als we zelf niet al te snugger zijn.

Petrus bezat of werd toevallig geassocieerd met meer tegenstrijdigheden dan bijna elk ander bijbels personage. Hij leek een combinatie van moed en lafheid, van eerbied en gebrek aan respect, van toegewijde toewijding en gevaarlijk egocentrisme. Alleen Petrus kon plechtig zweren dat hij Christus nooit in de steek zou laten en zich vervolgens omdraaien en Hem verloochenen zodra hij moeilijkheden had. Alleen Petrus kon aan Jezus' voeten vallen en Hem zijn eigen

zondigheid belijden, en vervolgens zijn Heer berispen omdat Hij iets voorstelde waar hij het niet mee eens kon zijn. De twee naturen die in hem streden, lieten hem dingen zeggen en doen die in directe tegenspraak met elkaar leken te zijn, en dat in een paar uur tijd. Petrus was een "rots", maar hij wankelde en, zo lijkt het, kon hij de enige wankelende rots in de geschiedenis worden. En hij was natuurlijk ook de enige man ter wereld die het geloof had om over het water te lopen, maar niet genoeg geloof om dat te blijven doen toen hij de storm voelde waaien.

Ten goede of ten kwade, dat was Petrus, en God had lang nodig om zijn natuur te verenigen zodat er geen strijd meer zou zijn in zijn midden. En zelfs na Pinksteren moest hij sommige dingen op de harde manier leren.

Door een soort poëtische rechtvaardigheid is Petrus het middelpunt geweest van heel wat historische, of misschien moeten we zeggen traditionele, tegenstrijdigheden, want veel daarvan missen de waardigheid van authentieke geschiedenis. Het zijn verzinsels van de handlangers van Rome, die er graag een verdediging van maken, zelfs als ze daarvoor de waarheid moeten vermoorden.

Petrus is bijvoorbeeld de enige man ter wereld die nooit getrouwd was en toch een schoonmoeder had; want de Bijbel zegt dat Petrus' schoonmoeder koortsziek was en Rome zegt dat hij niet getrouwd was. Volgens de legende was hij de eerste paus, maar Paulus verdrong hem van de eerste plaats en overschaduwde hem met gemak. Deze eerste paus nam een positie in van zachte eerbied voor Paulus, een positie zo ver onder hem dat je je afvraagt hoe het zo ver heeft kunnen komen. Als de paus Petrus was en niet Paulus, waarom kwamen de grote officiële aankondigingen dan van Paulus en niet van Petrus? Dit alles is zeer bevorderlijk voor verwarring, maar niet veel meer dan Petrus zelf.

Welnu, die goede man van God valt niets te verwijten voor de positie die Rome hem heeft toebedeeld. Hij was allang verdwenen uit alle drukte en rumoer van de wereld voordat iemand bedacht om hem voor te stellen als vrijgezel voor het leven en plaatsvervanger van Christus op aarde. Hij deelt enkele zeer dubieuze eerbewijzen met Maria, de moeder van Christus, die in haar eenvoudige bescheidenheid verbaasd en weerzinwekkend zou zijn als ze kon weten welke verzonnen heerlijkheden de blinde gidsen van de blinden hem nu toeschrijven.

Ondanks al zijn fouten, of misschien juist daardoor, was Petrus in staat om één ding wonderbaarlijk te doen: hij was in staat om tranen van verdriet te vergieten toen hij zijn Verlosser beledigde. Het vermogen om berouw te tonen is een mooie schat, een zeldzame schat in onze tijd. Als wij Petrus' berouwvolle hart hadden, zouden we ons kunnen inspannen om reinheid en kracht te bereiken. Als de overdenking van Petrus' fouten hulp en troost zou geven aan een onbekeerlijk hart, dan kan dit hart de schuld alleen maar bij zichzelf leggen. Het is nooit Gods bedoeling geweest dat we onze onbeleden zonden zouden verbergen achter de beleden fouten van een heilige. De aard van Petrus' tegenstrijdige houding dreef hem naar God toe. En als wij niet hetzelfde doen, zal Petrus' voorbeeld voor ons tevergeefs zijn.

In elk zijn we blij dat Petrus leefde en dat Christus hem vond. Hij lijkt zoveel op velen van ons, althans in zijn zwakheden. Het is alleen aan ons om ook het geheim van zijn kracht te leren kennen.

Pas op voor zelfverheerlijking!

De bijbel waarschuwt ons tegen zelfverheerlijking, alleen hij zegt het op een andere manier; hij noemt het "opgeblazen".
Er zijn twee manieren om groot te worden: de eerste is normaal groeien, de andere is kunstmatig uitzetten. De eerste is gezond, de tweede wijst op ziekte. Een goed gevoed kind wordt elk jaar groter. Alleen de buik van het kleine hongerslachtoffer groeit, en dat door een pathologische uitzetting die wijst op een naderende dood.
Op geestelijk gebied bestaat er een reëel gevaar dat we ons vergissen door ongezonde opgeblazenheid aan echte groei toe te schrijven. Paulus ging openhartig om met dit gevaar en wees erop dat opgeblazen worden en opgebouwd worden twee verschillende dingen zijn.
We weten allemaal hoe vatbaar we zijn om in de Schrift en in ons eigen leven te ontdekken wat we zoeken. Wanneer we onszelf onderzoeken, passen we soms onbewust de techniek van de advocaat van de verdediging toe, namelijk om alles wat gunstig voor ons is te vergroten en, omgekeerd, alles wat ons in een ongunstig daglicht zou kunnen stellen te minimaliseren.
Als ik over mijn eigen bediening nadenk, heb ik vaak gemerkt dat ik elke kleine overwinning uitvergroot en tegelijkertijd mijn mislukkingen en zwakheden goedpraat. Het is de oude truc om te zien wat we willen zien en onze ogen te sluiten voor de dingen die we liever vergeten. Dit is zelfverheerlijking en als het niet wordt beoordeeld en losgelaten, kan het leiden tot een volkomen verkeerde inschatting van ons leven en werk.
Misschien moeten we goed kijken om de relatie tussen zelfverheerlijking en ongeloof te ontdekken, maar deze relatie bestaat zeker. De gelovige man is zo zeker van zijn positie tegenover God dat hij zich rustig kan laten verwaarlozen, in

diskrediet brengen, leeglopen, zonder een huivering van angst. Hij is bereid om op Gods geschikte gelegenheid te wachten en de wijsheid van het goddelijke oordeel zijn ware grootte en waarde te laten onthullen. De ongelovige man durft dit niet. Hij is zo onzeker van zichzelf dat hij onmiddellijk en zichtbaar bewijs van zijn succes eist. Zijn diepe ongeloof moet ondersteund worden door het huidige oordeel. Hij kijkt verlangend uit naar bewijs dat hem verzekert dat hij echt iemand is. En natuurlijk zet deze honger naar huidige goedkeuring hem wijd open voor de verleiding om zijn werk op te blazen omwille van de schijn.

Deze behoefte aan externe steun voor ons wankelende geloof verklaart de introductie in religieuze activiteiten van deze chaos van bedrog en schijn die het kenmerk is geworden van het moderne christendom. De kerk en de dominee moeten pronken en er wordt niets afgeschaft dat kan bijdragen aan de illusie van succes. Aan de basis hiervan ligt een duidelijk ongeloof. Religieuze mensen zijn niet bereid om, zo eenvoudig als dat, te wachten tot de Heer komt om hun beloningen uit Zijn hand te ontvangen. Ze eisen ze nu op en ontvangen ze, een omstandigheid waarvoor ze bittere tranen zullen plengen op de dag van Christus.

Om immuniteit tegen deze ziekte van het hart te verzekeren, moeten we een geest van geloof en nederigheid ontwikkelen. Dit werkt als een antilichaam dat de morele bacteriën vernietigt die een opgeblazen gevoel en zwelling veroorzaken. Als we geloof hebben, houden we ons alleen bezig met wat God van ons vindt. We kunnen minachtend lachen om de meningen van mensen, of die nu gunstig of ongunstig zijn, en vol vertrouwen verder gaan op het pad dat God voor ons heeft uitgestippeld. De opgewonden toegewijden van de tweelinggoden Publiciteit en Reputatie zullen zonder meer een meewarige blik op ons werpen. De zelfbenoemde Groten van

het Koninkrijk, de Eminenten, de Uitblinkers, zullen ons negeren of betuttelen, en misschien proberen ons te winnen voor hun eigen doeleinden. En in dit alles zullen we ons noch naar rechts noch naar links wenden. We zullen alle mensen eren, we zullen beleefd zijn tegen iedereen, we zullen onze christelijke broeders liefhebben, we zullen God verheerlijken en we zullen niemand vrezen.
Er is veel moed en onafhankelijkheid van geest voor nodig om erop te staan precies te zijn wat we zijn, en niet meer dan dat. Maar als de Heer komt, zullen we geen reden hebben om spijt te hebben dat we dat gedaan hebben.

Zou dit onze meest kritieke behoefte kunnen zijn?

Wanneer we kijken naar de religieuze wereld van onze tijd, zijn we geneigd om naar de ene of de andere fout te kijken en te zeggen: "Dit is wat er mis is met de kerk. Als dit gecorrigeerd zou worden, zouden we terugkeren naar de glorie van de vroege kerk en weer genieten van de Pinkstertijd."
Deze neiging tot terugvoeren is op zichzelf al een zwakte en daar moeten we voor waken, vooral als we te maken hebben met zoiets complex als religie zoals die zich vandaag de dag manifesteert. Je moet wel heel jong zijn om al onze huidige kwalen terug te brengen tot één enkele ziekte en te proberen ze allemaal te genezen met één enkele remedie. Oudere en wijzere hoofden zullen wijzer zijn, omdat ze geleerd hebben dat het voorgeschreven wondermiddel zelden werkt, om de eenvoudige reden dat de diagnose niet juist was. Niets is zo eenvoudig. Er zijn maar weinig geestelijke ziekten die op zichzelf staan. Bijna allemaal worden ze gecompliceerd door de aanwezigheid van anderen en zijn ze zo vitaal met elkaar verbonden als ze zich door het religieuze lichaam verspreiden, dat het de wijsheid van een Salomo zou vergen om een eenvoudige remedie te vinden.
Daarom aarzel ik om een gebrek in het huidige christendom vast te stellen en al onze problemen alleen daaruit af te leiden. Het feit dat de zogenaamde bijbelse religie in onze tijd een snelle neergang doormaakt is zo duidelijk dat het geen bewijs behoeft, maar om precies te weten deze neergang heeft veroorzaakt is niet zo gemakkelijk te ontdekken. Ik kan alleen maar zeggen dat ik onder evangelische christenen een belangrijk gebrek heb waargenomen dat wel eens de echte oorzaak van de meeste van onze geestelijke problemen zou

kunnen blijken te zijn. Natuurlijk, als dit waar zou zijn, zou het opvullen van dit gebrek onze meest kritieke behoefte zijn.
Het grote gebrek waar ik naar verwijs is het gebrek aan geestelijk onderscheidingsvermogen, vooral onder onze leiders. Hoe het mogelijk is dat er zoveel kennis van de Bijbel is en zo weinig wijsheid, zo weinig moreel inzicht, is een van de raadsels van de religieuze wereld vandaag. Ik denk dat het juist is om te zeggen dat er nog nooit in de geschiedenis van de kerk een tijd is geweest waarin zoveel mensen bezig waren met bijbelstudie als vandaag de dag. Als kennis van de bijbelse leer een garantie zou zijn voor godsvrucht, dan zou dit tijdperk in de geschiedenis ongetwijfeld bekend staan als het tijdperk van heiligheid. In plaats daarvan zou het wel eens bekend kunnen worden als het tijdperk van de Babylonische gevangenschap van de kerk, of het tijdperk van wereldsgezindheid, toen de belijdende Bruid van Christus zich succesvol liet verleiden door de gevallen zonen van mensen in groten getale. Het lichaam van evangelische gelovigen heeft zich de afgelopen 25 jaar, onder kwade invloeden, volledig en eerloos overgegeven aan de wereld, waarbij alleen de grovere zonden van dronkenschap en seksueel onwettige gemeenschap werden vermeden.
Dat dit verachtelijke verraad op klaarlichte dag heeft plaatsgevonden met de volledige instemming van onze bijbelleraren en evangelisten is een van de vreselijkste zaken in de geestelijke geschiedenis van de wereld. Maar ik kan onmogelijk geloven dat de grote overgave tot stand is gekomen door mannen met een slecht hart die er doelbewust op uit waren om het geloof van onze vaderen te vernietigen. Veel goede en rechtschapen mannen hebben samengewerkt met de Quislings die ons hebben verraden. Waarom? Het antwoord kan alleen maar dit zijn: bij *gebrek aan geestelijke visie*. Er is een mist over de kerk gevallen als "de bedekking waarmee alle

volken bedekt zijn, en het voorhangsel dat alle natiën bedekt" (Jesaja 25:7). Zo'n voorhangsel daalde eens neer op Israël: "Maar hun gedachten werden verduisterd; want tot op deze dag, wanneer zij het oude verbond lezen, blijven hun dezelfde onthullingen onthuld, die in Christus verdwijnen. Maar tot op deze dag, wanneer Mozes wordt gelezen, ligt het voorhangsel op hun hart" (2 Korintiërs 3:14-15). Dit was Israëls tragische uur. God richtte de kerk op en wierp Zijn oude volk tijdelijk terzijde. Hij kon Zijn werk niet toevertrouwen aan blinde mensen.

We hebben zeker een doopsel met een duidelijke visie nodig als we willen ontsnappen aan het lot van Israël (en elk ander religieus lichaam in de geschiedenis dat God verliet). Als dit niet de grootste behoefte is, dan is een van de grootste behoeften wel de opkomst van christelijke leiders met profetische visie. We hebben wanhopig mannen met visie nodig wiens ogen door de mist heen kunnen prikken. Als ze niet snel komen, zal het te laat zijn voor deze generatie. En als ze wel komen, zullen we ongetwijfeld sommigen kruisigen in naam van onze wereldse orthodoxie. Maar het kruis is altijd de voorbode van opstanding.

Onze behoefte is niet louter evangelisatie. Evangelisatie doet niets anders dan het verspreiden van religie, van welke soort dan ook. Het verkrijgt acceptatie van religie onder grote aantallen mensen zonder veel aandacht te geven aan de *kwaliteit* van die religie. De tragedie is dat het huidige evangelicalisme de gedegenereerde vorm van religie accepteert.

Het christendom van vandaag is net zo alledaags als de godsdienst van de apostelen en is druk bezig bekeerlingen te maken voor zichzelf zonder enige toewijding. En we raken steeds verder verwijderd van het patroon van het Nieuwe Testament.

We hebben een nieuwe reformatie nodig. Er moet een gewelddadige breuk komen met deze onverantwoordelijke, hedonistische, heidense pseudo-religie die nu doorgaat voor het geloof van Christus en die over de hele wereld verspreid wordt door ongeestelijke mannen die ongeschriftuurlijke methoden gebruiken om hun doelen te bereiken.
Toen de kerk van Rome afvallig werd. Bewoog God de Reformatie. Toen de Reformatie afnam, bracht God Moraviërs en de Wesleys voort. Toen deze bewegingen begonnen uit te sterven, wekte God fundamentalisme en "dieper leven" groepen op.
En nu deze, bijna zonder uitzondering, verkocht zijn aan de wereld? Wat komt er nu?

EINDE